

BOGOLJUB

1932

AVGUST

Koledar Apostolstva molitve za avgust 1932.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Skrb za bolnike.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:

Krščanska vzgoja ženske mladine v misijonih.

Mesečni zavetnik: Srce Marijino (19.)

Dnevi		Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
				Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1	Poned.	Vezi sv. Petra	Bramba pravic sv. Cerkve	Tunjice	Mozirje
2	Torek	Porcijunkula	Spokorni duh	Ribnica	"
3	Sreda	Najd. sv. Štefana	Ublažitev krize	Ljublj. Mar.	Bočna
4	Četrtek	Dominek sp.	Preganjani	Št. Ožbalt	Nova Štifta
5	Petek	M. D. Snežna	Zadoščevanje Srcu Jezusovemu	Gora p. Sodr.	Sv. Martin
6	Sobota	Sprem. Gosp.	Verska poglavitost	Predoslje	Mozirje
7	Nedelja	12 pob. Kajetan	Apostolstvo mož in fantov	Št. Jak. ob S.	Nazarje
8	Poned.	Cirjak in tov. m.	Duhovne vaje	Polica	"
9	Torek	Jan. Vianney sp.	Gorečnost dušnih pastirjev	Gotenica	Luče
10	Sreda	Lavrencij m.	Pogostno sv. obhajilo	Raka	Ptuj
11	Četrtek	Suzana d. m.	Čistost mladine	Janče	"
12	Petek	Klara d.	Dostojnost v modi	Gozd	" hiral.
13	Sobota	Hipolit m.	Svoboda sv. Cerkve	Dobovec	Sv. Ožbalt kap.
14	Nedelja	13. pob. Evzebij	Delo katoliške akcije	Mekinje	Sv. Pet. in Pav.
15	Poned.	Vnebozetje D. M.	Procvit Marij. družb	D. M. v Polju	"
16	Torek	Joachim	Odprava pijančevanja	Dolenja vas	Sv. Vrban
17	Sreda	Hijacint sp.	Zadeve naših škofov	Ribno	Hajdina
18	Četrtek	Helena m. Konst.	Zakonska čistost	Št. Lovrenc	Vurberg
19	Petek	Srce Marijino	Posnemanje Srca Mar.	Cerklje	Sv. Andraž Slg.
20	Sobota	Bernard op. c. uč.	Duhovn. in redovn. poklici	Žalna	Sv. Lovrenc
21	Nedelja	14 pob. Franč. Š.	Obisk nedeljske sv. maše	Šenturška gora	Sv. Marko
22	Poned.	Timotej m.	Vdanost sv. Cerkvi	Trebnje	Muretinci (hir.)
23	Torek	Filip B. sp.	Vse priporočene zadeve	Koprivnik Koč.	Sv. Marjeta
24	Sreda	Jernej ap.	Apostoli katoliške akcije	Št. Jernej	Polensak
25	Četrtek	Ludovik kr.	Proglash. Slomška za blaž.	Ooriče	Rogatec
26	Petek	Cefirin p.	Proglash. Barage za blaž.	Zg. Tuhinj	"
27	Sobota	Jožef Kalas. sp.	Obisk kršč. nauka	Dole	Sv. Križ Slat.
28	Nedelja	15 pob. Avguštin	Trpeča Rusija	Struge	Sv. Križ Slat.
29	Poned.	Obgl. Jan. Krst.	Neustrašenost v veri	Stopiče	Sv. Ema
30	Torek	Roza Lm. d.	Naša dekleta v tujini	Brdo	Sv. Peter
31	Sreda	Rajmund sp.	Ta mesec umrli	Višnja gora	Kostrivnica

Dobro toaletno milo

ne sme samo prijetno dišati, temveč tudi po svojih sestavinah v medicinskem smislu delovati očistujoče na kožo. Samo tako lahko koristi pri negovanju telesa. Ravno zato so Fellerjeva Elza-mila zdravlja in lepote tako cenjena. Paket s 5 vrstami mila za 52 Din brez daljnjih stroškov pri lekarnarju Eugen V. Feller, Stubica Donja, Elzatrč 357. Savska banovina.

Pisarna Marijinih družb se je preselila v Ljudski dom, Strelška ulica 12-II. Nanjo se obračajte, kadar pripravljate sprejem v Marijino družbo ali Marijine vrste. Vse, kar rabite pri sprejemu: svetinje, znake, kongregacijske knjižice, dobite tam.

V zadnjem času smo založili nove »Iz-kaz-nice«, ki naj jih dobe v roko vsi člani in članice, ko odhajajo iz domače župnije ali kongregacije. Z njo se priključijo v novem kraju pri družbenem voditelju ter tako nadaljujejo kongregacijsko življenje.

PROŠNJE.

M. K. priporoča sveti Devici Mariji, sv. Tereziji D. J., sv. Antonu P. in sv. Valentinu trdovratnega sina, da bi se spreobrnil in bil pameten, in da bi bil mir v družini. — L. O. (Grušovlje) se priporoča Petrovski Materi božji za uslišanje v važni zadevi, da bi se resnica tudi na merodajnem mestu dopričala in se mnoge sorodne duše na tem svetu spokorrile. (Dar 20 Din.) — J. D. se priporoča presv. Srcu Jezusovemu in Mar., sv. Jožefu, sv. Tereziji D. J., r. škofu Slomšku za uslišanje, za blagoslov b., za dušni mir in stanovitnost v dobrem. Priporoča se tudi v molitev dobrim vernikom.

ZAHVALE.

Neka oseba se zahv. sv. Antonu in sv. Tereziji D. J. za uslišanje v raznih zadevah. — A. K. v Verzeju se zahv. presv. Srcu J., Mariji Pom., bl. Janezu Bosku, sv. Jožefu in sv. Tereziji D. J. za večkratno očitno uslišanje, za pomoč in rešitev iz d. in t. stisk. — A. T. v N. se zahv. Mariji Pom. na Brezjah, sv. Tereziji D. J. in sv. Antonu za zdravje. (Dar 10 Din.) — M. J. se zahv. Mariji Pom., bl. Don Bosku, r. M. Talbotu za uslišano prošnjo. — Fr. Klun (Zamostec) se zahv. Materi b. pri Novi Štifti in sv. Tereziji D. J. za več uslišanih prošnji.

Ognjišča ugašajo

Janez, spet ti moram povedati nekaj, kar ti bo čudom oči odprlo.

Tolikrat si slišal besedo »boljševik« v domačem kraju! In nekateri tvoji vrstniki so se je oprijeli ko oljčne vejice. In nič ne vedo o tej besedi kot: Tam bomo vsi enaki, vsega bomo imeli dovolj. Kako bi to šlo in ali bi sploh šlo, o tem seveda nihče ne razmišlja.

Ne bom ti pravil o gladovanju v največji žitnici sveta, ne o brezpravnosti na Ruskem: imel si zemljo, nimaš je več; imel si hišo, nimaš je več; imel si ženo, imel deco, nimaš jih več. O tem in vsem drugem bi ti mogli povedati ljudje, ki so bili sojeni v smrt radi ljubezni do zemlje in Boga, pa so ušli. Tudi o ljudeh, kateri si morajo kopati grob, ki se vanj zvrnejo, ko počí strel (med njimi je seveda visoko število škofov in ostalih duhovnikov), ti ne bom govoril. In o cerkvah, ki so danes magacini, bom tiho.

Vsi poštene ljudje sicer uvidimo, da s krivicami, ki jih opazujemo danes tuintam, gre h koncu; zakaj Bog in človek dvigata glas proti brezvestnim denarnim mogotcem, ki iz samega pohlepa po bogastvu kratijo delavcem najbolj natorno pravico, namreč pravico do življenja. Oni, ki delajo, se ne morejo pošteno preživljati, oni ki so brezposelni, še manj. Bogastvo pa se kupiči v rokah številnih močnikov. Krivice so to nad otroki in ženami, ki se morajo kakorkoli izravnati. Toda ali je toliko opevani boljševizem to storil?

Govoril bom le z nraavstvene strani.

Če bi boljševizem tudi prinesel raj delavcem (česar pa ni, kakor poročajo tisti, ki so bili tam), se moramo odvrniti od njega, ker je vzel človeku vsako svobodo vesti, misli in dejanj. Vsi ogromni milijoni ruskih ljudi se morajo gibati kakor en sam

železen stroj; vse na ukaz mehanika, ki je trenutno tiranski Stalin.

Najgroznejše pa se to čuti v družinah.

Starejši se še kolikor toliko drže starih običajev: da so tovariši le eni zakonski ženi do smrti. Mladina pa, ki je rasla že v boljševiškem vzdušju, je zavrgla z enim zamahom vso družinsko srečo in mir, češ, da je to ustanova preživelih meščanskih družb. Zakona ne marajo poznati. V enem samem dnevu se more zakonska zveza zavézati in razvezati tudi po nekajkrat. Brez vprašanj, čemu in zakaj? Žena in mož sta si le delavska tovariša. V ničemer se ne ločita. Iste dolžnosti, iste pravice. Družinsko ognjišče v našem smislu jim je v posmeh. Ljubezni, tople, odpuščajoče ne poznajo, niti do sebe niti do drugih. Saj je pred leti prosvetni komisar Lunačarski izpovedal: »Sovražimo krščanstvo in kristjane, ker pridigujejo ljubezen do bližnjega in oznanjajo usmiljenje, mi pa potrebujemo sovražstvo...«

Čital sem nekje pismo ruskih mladenc, ki so brale stare ruske romane, kjer se piše o ljubezni. Pa so se začudile: Ali je bilo kdaj res tako lepo, da so se ljudje vzeli iz ljubezni? Za nas so to sanje, nikdar izpolnjene. Pri nas ni ljubezni. Naša domovina je velik brlog zveri...«

Pred leti so se otroci, katerih starši so se naprej in naprej možili, klatili po ruskih mestih in vaseh. Niso poznali staršev, pa jih tudi niso rabili. Bili so podivjani in oskrunjeni na duši in telesu. Strah bodoče Rusije. Pa so zgradili boljševiki zavode, pa so jih vanje pospravili. In ti zavodi (internati) sprejemajo zdaj vse otroke, tudi onih staršev, ki bi jih radi sami vzgajali.

Ze ko je otrok rojen, mora prejeti boljševiški krst. In potem, ko se je mati namučila z otrokom, da je shodil in tako na-

prej, ... z Bogom! Ti mati smeš samo roditi, otrok pa je last države!

Kako grozno mora biti to za matere, ki so še iz predvojnih časov!

V teh zavodih se vzgajajo skupno deklice in dečki.

Kako?

Že drobni otroci se morajo učiti bogokletstva in gledati filme, ki sramote Marijo, sveto Trojico, križ, sveto daritev. Nič jim ni svetega. Na nizkotne načine predstavljajo duhovnike. Netijo sovraštvo do vsega, kar ni boljševiško. Razumljivo je torej, da rastejo v Rusiji smrtni sovražniki ostale Evrope, posebej Rima. Poleg vsega tega pa zavajajo ruski učitelji to mladino v nenravno življenje, ki je tako nizko, kakršno ni bilo v najnižji dobi poganstva.

Ognjišča ruskih družin ugašajo. Žena v Rusiji je delavka, zakonska družica, le mati ni, zakaj njeni otroci so oddani v skupne hiše. Naj jih država vzgaja! Ona noče skrbeti! Dobre matere iz stare Rusije pa so revice. Zgodi se, da se ji vrne sin, pa iztakne kje v škrinji ikono (podobo) Bogorodice; pa jo oskruni... Država ga je tako vzgojila. Mrzi, kar je svetega.

Kje veš, ruski otrok, kam ti je šla mati? In mož, kam ti je šla žena?

Nimate doma, nimate ognjišča, nimate ljubezni. Vse so vam vzeli ljudje, ki se nazivajo rešitelji človeštva. Rešiti hočejo človeka s sovraštvom. — In vendar je

pred skoraj dva tisoč leti prišel Bog kot revno dete, da bi zenačil ljudi: revne in bogate; prinesel je ljubezen, krščanski komunizem, enakost žene in moža. Prinesel je tudi sebe. In dokler so ljudje dobesedno izpolnjevali njegov evangelij, je bil paradiž na zemlji. Prvi kristjani so si bili bratje v junaški ljubezni. Kjer se ljudje odtujijo Bogu — izginja tudi ljubezen.

Si me razumel, Janez?

Smo proti krivicam, ki se gode; toda vemo, da jih na ta način tudi ruski boljševiki ne bodo odpravili. Denar se bo in se je že prenesel iz enih v druge roke. Reda, sreče, blagostanja ni in ne bo, kjer se preosnova gradi na temelju sovraštva do Boga. Boga so zavržli, z njimi pa je šel blagoslov miru in ljubezni.

Zapomni si torej, Janez:

Vsi poskusi, da se odstrani sedanji krivični družabni red, so zgrešeni, če so zgrajeni na mržnji do Boga in bližnjega; zakaj takim borcem ni toliko za svobodo, ni toliko za blagor ljudi, temveč za to, da bi izbrisali s sveta poslednji spomin do Boga. To je smoter vseh socialističnih držav. Zato, Janez, ne verjemi ljudem, ki obetajo gradove. Čim bi prišel boljševiški bič nad nas, se bodo vsi obljubljeni gradovi zrušili v prepad.

Le v Kristusovem evangeliju, ki označja ljubezen in pravičnost, je naša rešitev.

L. G.

Tako piše krščanska mati!

Hrvatski »Misijonski koledar« iz leta 1932 prinaša dvojce prekrasnih pisem, kateri je pisala bogoljubna in krepostna Hrvatica, gospa Evfrozina Ratkaj, rojena grofica Palfi pl. Erded. Njen najmlajši sin Nikolaj je bil jezuit v Rimu; ni bil še posvečen za duhovnika, ampak se je šele učil bogoslovja. Pismi je pisala po latinsko, in sicer leta 1622, torej pred 310 leti.

Nikolaj Ratkaj se je bil rodil leta 1601 v Hrvatskem Zagorju. Oče mu je bil baron Jurij Ratkaj. Komaj je bilo dečku 15 let, je zapustil bogastvo in udobje domačega gradu ter odšel k jezuitom, da v ubožstvu, devištvu in pokorščini služi Bogu. V Rimu je bil mladi Ratkaj tovariš in ožji prijatelj sv. Ivana Berhmansa, ki je mladega Hrvata posebno rad imel in čislal; ko je umiral, se je od njega prav nazadnje poslovil.

V Nikolaju Ratkaju je vstalo hrepenenje, iti kot misijonar med poganе. Zaprošil je predstojnike in privolili so. Žareč

od sreče sporoča to materi. Kakšna druga mati bi ob taki novici bridko zaplakala, da ne bo več videla ljubljenega sinka, in bi najbrž vse storila in poskusila, da bi ga odvrnila od te namere; ta vzorna mati pa je iz Susedgrada pri Zagrebu, od katerega so ostale danes samo še razvaline, dne 22. aprila takole pisala:

»Želim ti, moj sladki in predragi sinko, da bi ti Gospod Bog podelil vse, kar je všeč njegovemu svetemu veličanstvu in kar ti je potrebno in zveličavno za tvoj sveti poklic. Prejela sem, sladki in dragi Nikolaj, tvoje pismo in sem iz njega izvedela tvojo željo. To pismo in tvoja želja sta me navdala z grenko žalostjo, pa tudi z neizmerno radostjo. Z žalostjo in solzami zato, ker te morda nikoli več ne bom videla in tudi ne bom pri tvoji prvi sv. maši, katere sem se tako veselila, ne pri drugih tvojih mašah; z radostjo pa sta me napolnila zato, ker vidim tvojo odločno voljo. Ponižno prosim Boga, naj ti pomaga

in te vodi. Ne morem ti dopovedati in ti popisati, v koliko uteho mi je to. Naj bo v vsem hvaljeno sveto ime Gospoda Boga!

Vem, predragi moj Nikolaj, da se je zgodilo proti vsemu našemu pričakovanju, ko si stopil v ta sveti red; in da si doslej vztrajal v njem, se vsega dal učenju, napredoval v vsem dobrem, hrepenel po krščanskih krepostih — vse to je bilo in je dar božji. Vidim, da želiš biti všeč ljubemu Bogu; želiš hoditi po njegovi poti, po kateri nam vleva iti. Zato naj bo daleč od mene že sama misel, da bi se protivila božji volji. In četudi mi je težko izreči, ti vendar priznam: v večjo radost mi je tvoja želja, oditi v one strašne kraje in države, kot pa če bi se želel vrniti v našo domovino, kjer bi te gledale ali vsaj videle naše solzne oči.

Da, zlati in prelubi in presrečni sinko, z radostnim srcem se odzovi božjemu poklicu in ne bodi bojazljiv in nevreden takega poklica! Pridno delaj v vinogradu svojega preljubega Učitelja in Kralja in ne boj se. Ne boš se preveč dolgo trudil, Ratkaji ne živijo predolgo. Hitro boš dokončal svoje popotovanje po tem pokvarjenem svetu, za plačilo pa boš dobil ono dragoceno nagrado, zlasti ker si že v zgodnji mladosti odšel v Kristusov vinograd. Naj ti bodo Bog in sveti mučenci v pomoč pri vsem dobrem napredovanju; in Bog ti daj, da mu pridobiš, kot želiš, mnogo duš za večno blaženstvo! Naj ti pomaga v tem tudi obilica mojega materinskega blagoslova!

In ker vem, da imaš od Boga izvrstne in izredne voditelje in učitelje, jih rotim, zlasti pa prečastitega gospoda in očeta v Kristusu, o. generala (jezuitskega reda), da te v tem krepí, podpira in vodi; želim in hočem, da ima nad teboj vso oblast in da po svoji volji ukrepa o tebi v slavo božjo in potrebe svetega reda; če imam nad teboj še kakšno oblast, jo veselo in z radostnim srcem izročam in polagam v njegove roke.

Naposled te prosim, da mi večkrat pišeš, ne samo iz Rima, ampak tudi potem, če Bog po sklepu in volji tvojih predstojnikov izpolni tvojo namero, da bom vsaj iz tvojih pisem vedela, kje se boš nahajal. Naj Bog in preblazena Devica Marija in tvoj sveti oče Ignacij obrnejo nate svoje svete oči! Naj ti bodo v pomoč, ko te jaz ne bom mogla videti! Naj te sprejme pod svojo zaščito sv. Frančišek Ksaverij, apostol onih krajev!

Naj te blagoslovi in utrdi Bog v vsem dobrem, sladki moj sinko!

Tvoja te ljubeča mati

Palfi Evfrozina.«

Sin Nikolaj ji je odgovoril iz Rima že 14. maja. Sporočil ji je, da bo prav kmalu odpotoval na daljni vzhod. To pismo je mati prejela 20. junija in štiri dni nato mu je že pisala iz grada Horvackoj v Zagorju poslovilno pismo. Solze so jo oblivale, ko ga je pisala; pa tudi v čitatelju budi to pismo solze. Takole slove:

Preljubi sin!

Tvoje pismo, ki si mi ga 14. maja pisal iz Rima, sem prejela. V njem vidim, kako si vesel, da se ti je izpolnila želja, iti v Indijo. Tudi jaz se radujem, da si dosegel kar želiš. Naj te spremlja blagoslov vsemogočnega Boga in varstvo preblazene Device, da boš mogel pod njenim varstvom srečno dospeti v kraje, kamor te žene srce — v one kraje, ki so zrela za žetev, da boš tam dober žanjec in da prineseš obilo žita v Gospodovo žitnico; ko pa se iz Indije vrneš v oni novi nebeški Jeruzalem, da boš mogel pokazati svoje dobro službovanje presladkemu Jezusu in presladki Devici Mariji in da tudi ti prejmeš plačilo s presrečnim očetom (sv. Ignacijem) in s sv. Frančiškom Ksaverijem, apostolom Indije.

Sedaj me poslušaj, moj sladki in premili sinko! Ne prizanašaj telesu v naporni službi; ne boj se preliti krvi za presladko Ime Jezusovo! A vedi, sin, da jaz niti malo ne žalujem, da odhajaš v tiste oddaljene pokrajine, ampak se iz dna duše veselim, da te je dobri Jezus izbral, da neseš med neznabožne njegovo Ime; in jaz tisočkrat rajši vidim, da greš tja, kot pa da bi ostal v teh naših krajih; in še bolj te bom ljubila, ko bom čula, da si tam koristen služabnik božji. Pojdi, ljubi sin, pojdi z junaškim in velikodušnim srcem! Ne plaši se pred strahotami smrti, ampak prenašaj in mirno prestani za svojega presladkega Jezusa vsak trud in napor! Naj trpi telo, da le duša nekoč na veke vlada!

Še enkrat povem: niti malo nisem žalostna, da greš v one daljne kraje, in če bi mogla s teboj iti, bi šla, saj ni nič boljšega in koristnejšega kot služiti Bogu in trpeti zanj, ker je plačilo, ki večno traja, tako veliko.

Kar zadeva stvari, za katere me prosiš, bom mislila nate in se potrudila, da se izpolni. To pa, da mi namesto sebe pri-

poročas zagrebški (jezuitski) kolegij, mi je jako drago, ker vidim, kako se me spominjaš in mi zapuščas namestu sebe mnogo dobrih sinov. Oni bodo zate molili, pa tudi jaz se te hočem, dokler bom živela, spominjati v svojih molitvah.

Pišeš, da bi rad bolj točno vedel, koliko let imaš. Vedi: minulega 1. januarja si izpolnil 21. leto.

Za brate in sorodnike nič ne skrbi! Njim in meni bo Bog za zavetnika, on bo skrbel zanje; vsi so zdravi. Tvoja predraga teta, klarisinja v Gradcu, bo tudi molila zate, da boš svoje darove med pogani dobro rabil, da se boš radosten zbudil pred Bogom, ko bo Oče družine pozval svoje služabnike, da jim da plačilo dneva.

Gospa Barbara Palfi, katero si pozdravil, ti vrača pozdrav in ti želi vse dobro. Tudi drugi sorodniki gospoda Palfija so zdravi, izvzemši Nikolaja Palfija, ki je bil letošnjo veliko sredo padel s konja, katerega je jezdil, si zlomil nogo in je tretji dan, prav na veliki petek umrl. Glej, sin, kako je na svetu in kako svet plačuje onim, ki se potijo zanj! Za srečnega te štejem, da si si izbral boljši del; pa tudi sebe štejem za srečno, sinček, ker je na mojem vrtu vzcvela lilija, ki bo širila vonj med pogani in oznanjala ime Gospoda Jezusa Kristusa. Saj bi gotovo ne uživala toliko sreče, ki hitro mine, če bi bil ostal v teh naših krajih. Vse moje preostalo življenje bo neprestana radost; pa tudi umrla bom vesela, kadar bo Bog hotel, ker te vidim poklicanega in izbranega od Boga. In tudi ti, preljubi sin, se raduj in veselo in radostno pojdi, kamor te popelje Bog! Veseli se v svojem Odrešeniku Jezusu Kristusu, čigar močni roki te izročam, naj vlada nad teboj, naj te vodi in krepi v svoji sveti službi. To ti kličem v slovo, ti najljubši mi od vseh mojih otrok! Zopet in zopet: zbogom, ti presrečni v Kristusu Jezusu; moli zame in mi izprosi od ljubelega Jezusa srečno smrt!

Tvoja ljubeča te mati

Evfrozina Palfi pl. Erded. »

Nikolaj je odšel z blagoslovom svoje svetniške matere, blagoslovljen od njenih molitev, okrog Afrike kot misijonar v In-

dijo. Vse, tudi drago mater, je zapustil na tem svetu.

V Goi je dokončal svoje bogoslovne nauke in bil 21. septembra leta 1624 posvečen za duhovnika.

Pisma iz Evrope v Indijo so strašno dolgo hodila in Nikolaj Ratkaj ni slutil, da mu je mati med tem že umrla. Ob njegovem novomašniškem oltarju je bila duhovno navzoča. Dne 25. februarja je pisal rektorju zagrebškega jezuitskega kolegija pismo, v katerem izraža svojo težko, bridko bol nad izgubo matere, katero je kot svetnico nedopovedljivo spoštoval in ljubil. Teši ga samo zavest, da mati živi v nebesih in uživa sadove svojih nesmrtnih kreposti, saj je prezirala vse zemske dobrine.

Vneto in uspešno je deloval v indijskih misijonih. Potem so ga poslali v Tibet, ki je bil še do zadnjega časa Evropecem, posebno misijonarjem tako težko dostopen. V portugalski jezuitski naselbini je bil po povratku iz Tibeta dvakrat rektor, četudi je bil Hrvat: prvič v Damaunu, potem pa v Chaulu južno od Bombaya. Iz Hrvaške, zlasti od sorodnikov, mu je došlo več denarnih podpor. Vso svojo dediščino je pa zapustil zagrebški jezuitski šoli, kjer so dijaki dobivali brezplačno pouk.

Približno 38 let se je trudil za duše v indijskih misijonih. Umrl je na glasu svetosti 25. februarja leta 1662, star 62 let.

Poznamo pa še dva druga Ratkaja, tudi jezuita. Bila sta doma na slovenski zemlji, v Ptuj, in sta si bila rodna brata. Mlajši je bil Janez, rojen 22. maja 1647. Nekaj časa je bil paž na dunajskem cesarskem dvoru in je tam tako nedolžno in pobožno živel, da so mu nadeli ime »angel v človeškem telesu«. Leta 1664 je šel k jezuitom; zgled hrvatskega sorodnika je vplival nanj. Leta 1680 so ga poslali na misijon v Mehiko, pa že po štirih letih so ga Indijanci zastrepili, ker jim je branil na nočne sestanke, na katerih so pijančevali in nečistovali. V Tarahumi je umrl zanje. Ohranili sta se dve zanimivi njegovi pismi (Hr. Katoliški list 1906, št. 38 in 39). Njegov starejši brat Nikolaj je pa že leta 1660 odšel v Vzhodno Indijo in je tudi ondi umrl v sluhu svetosti.

Dr. Fr. Jaklič.

I S K R A

Krizo rešujejo. — Sveto pismo kaže pravo pot: »Ne morete služiti dvema gospodoma: Bogu in mamoni.« — Iščite najprej božje-

ga kraljestva in njegove pravice, in vse to se vam bo navrglo.« — »Šest dni delaj... sedmi dan je pa dan Gospoda tvojega Boga...«

O sv. daritvi

(Nadaljevanje.)

3. Gospod, usmili se.

»Gospod, usmili se! Kristus, usmili se! Gospod, usmili se!« Te vzklike poznamo iz litanij in res so pri sveti maši ostanek litanij, ki so jih včasih prepevali na poti iz cerkve, v kateri so se verniki zbirali, v cerkev, kjer so imeli skupno sveto daritev. Zajemljivo je to, da so vse druge mašne molitve v latinskem, ti prošnji klici pa v grškem jeziku. A prav to jim daje močnejši poudarek.

Pristopne molitve so bile priprava, vstopna pesem, uvod v sveto mašo, ti stalni vzkliki pa so že čisto v daritvi. Pomembno je, da jih duhovnik res moli že sredi oltarja, kakor tudi slavo. Ljudje prihajajo Bogu darovat; nekaj bi mu radi dali, pa nimajo ničesar svojega. V tej ponižni zavesti jim kar vro iz srca klici za božjo ljubeznijo in usmiljenjem. Očeta kličejo, Kristusa in Svetega Duha. Ne samo enkrat; velikokrat. Tolikokrat, da jih mora prevzeti zavest: Bog nas sliši in usmilil se nas bo, saj je tako dober.

4. Slava.

Slava je najmočnejša hvalnica troedinega Boga, kar jih sploh pozna liturgija. Že s tem, da je ljudstvo malo poprej tolikokrat klicalo usmiljenje Očeta in Sina in Svetega Duha, je jasno priznavalo skrivnost presvete Trojice. Slava pa je še močnejša. Z angelskim slavospевom pričinja in potem se spet kar prehiteva v povelečevanju Boga: »Hvalimo te, Slavimo te. Molimo te. Povelečujemo te. Zahvaljujemo se ti zaradi tvoje velike slave.« Ljudstvo je vse srečno in hvaležno, da je njegov Bog tako velik in mogočen in dober. Naslednji del nas malo spominja na vero (Gospod Bog, nebeški kralj, Bog, vsemogočni Oče. Gospod edinorojeni Sin, Jezus Kristus.) in na sklep litanij (Gospod Bog, Jagnje božje, Sin Očetov. Ki odjemlješ grehe sveta, usmili se nas . . .). Do viška pa zraste slava ob svojem koncu; tako je, kakor bi najsilnejše zabučale orgle in bi se odprla nebesa: »Edino ti si Sveti. Edino ti Gospod. Edino ti Najvišji. Jezus Kristus, s Svetim Duhom v slavi Boga Očeta.«

Slave ne molimo vedno. Izpuščamo jo, kadar je mašni plašč vijolične ali črne barve — v spokornosti in žalosti mora veseli slavospев utihniti — in kadar je ob delavnikih plašč zelene barve.

5. Gospod z vami.

»Gospod z vami. In s tvojim duhom.« To je pozdrav Cerkve: tako naj pozdravlja duhovnik, tako naj mu odzdravlja ljudstvo. Celo duhovnikovo kretnjo pri pozdravu je Cerkev določila, (ni drugega kot preprost znak pozdrava). S pozdravom navadno pričenjamo pogovor ali pismo. Zato je tudi ta pozdrav poseben pričetek prošnje, ki je prva, izrazito duhovnikova molitev.

6. Prošnja.

Cerkev tako lepo moli; najprej slavi, najprej hvali, najprej povelečuje, potem si še upa prositi.

Krasne so cerkvene prošnje: jasne, kratke, jedrnate, ponižne in vendar odločne. Skoraj vse se obračajo na Boga Očeta, četudi je daritev v čast Mariji ali kakemu svetniku (samo nekatere se obračajo na Sina, le ena na Svetega Duha). Tudi to nam je opomin: dasi je popolnoma upravičena in lepa pobožnost in prošnja k svetnikom, vendar nikdar ne smemo pozabiti, da je cilj in središče vsega troedini Bog in da moramo vedno prositi po Jezusu, našem Gospodu.

Prošnje so različne; največkrat so v zvezi z glavno mislijo posamezne nedelje ali praznika ozir. svete maše. V adventu n. pr. prosimo, da bi skoraj prišel Kristus, v postu za pravo spokornost, o binkošti za milosti Svetega Duha, na vernih duš dan za umrle itd. Najbolj prav bi bilo, da bi jih vsi poznali in znali, besedo za besedo. Potem bi gotovo naše molitve še več dosegle in bi tudi bolj vplivale na našo vernost. Pregovor je: »Kar Cerkev moli, to Cerkev veruje.« In res so v cerkvenih molitvah tako globoke verske misli, da bi nas morale poglobiti, če bi jih večkrat ponavljali. Če smemo tako reči: naše prošnje so čisto zemeljske, cerkvene pa čisto nebeške.

Prošnjo moli duhovnik sam kot zastopnik ljudstva. Roke ima dvignjene in razprostrte: že na zunaj dobiva prošnja poseben izraz. (Z razprostrtimi rokami so že od nekdaj molili najpreprostejši rodovi; to jim je bil pač najnaravnejši izraz. Kristjanom je ta način posebno ugaljal, ker so radi posnemali podobo križa. Ker pa je bil v gneči neprilichen, so pričeli roke pre-

križavati na prsih. Počasi je šele začela prevladovati današnja navada, da sklepamo samo roke, a še to na razne načine. Ko človek moli, vedno najde tudi pravi zunanji izraz: včasih izraz vdanosti, včasih iskrenosti, včasih mirnosti, včasih hrepenenja.

Ob velikih praznikih je samo ena prošnja. Lahko jih je pa tudi več. V naši škofiji sedaj skoraj vedno pristavljamo prošnjo za Cerkev. Ob navadnih delavnikih je vedno več prošenj. Sklepamo pa samo prvo in zadnjo.

V. Vodušek.

TVOJ ZMAGOSLAVNI DAN!

15. avgust.

*Vzplamtelo je solnce!
Bleščeča so zlata
in démantna rajska
odprla se vrata.
Do svetlih višin
Te dvignil je Sin
in Oče vesel
Te, hčer je sprejel.
In Zenin ljubeč
prečisti Nevesti,
le Njemu je zvesti
dal šopek dehteč.
Povezan iz šmarnic
in lilij prebelih
in vrtnic, sred rajske
gredic razcvetelih.
Krasan je bil dan,
za Tebe izbran.
Nikdár kot tedaj
blestel ni še raj,
nikoli cvetelo
še v njem ni takó,
nikoli se pelo
tako ni sladkó.
Žarel Ti obraz
tako je tačas,
da padle pred Tebe
so angelov čete
in pesmi Ti vneto
prepevale svete.
Poklekнем naj tudi*

*jaz, grešnik skesan!
Saj vedno ostal sem
otrok Ti udan.
Naj vate zamaknjen,
pred Tabo klečeč
od Tebe ne ločim
nikoli se več!
Na dan zmagošlavja
in sreče naj Tvoje
hvaležno še moje
srce Ti zapoje!
Nekdáj pa naj moja
otročka ljubáv
proslavlja Te vedno
sred rajske višav!
Tačas bo čuteče
srce prekipelo
in vse bo pred Tabo,
Marija, izpelo.
Tačas bo moj jasni
povedal spomin,
kaj tu sem na zemlji
prestal bolečin.
Potem pa bo moje
vzkipelo veselje,
da srečo nebeško
dosegle so želje,
da čas je riharjev
in bojev končan,
in večni mirú je
napočil mi dan!*

Fr. Neubauer.

Otok svetnikov – Mesto luči in vere

(O mednarodnem evharističnem kongresu.)

Od 21. do 26. junija je bilo glavno irsko mesto Dublin pozorišče ganljivih prizorov. Zastopniki narodov vsega sveta (tudi Slovencev) so se sešli, da bi se ob evharističnem svetovnem kongresu božjemu Zveličarju v Zakramentu oltarja slovesno in javno poklonili. Veličastna veroizpoved stotisočev v navzočnosti zastopnika in odposlanca papeževega s stotinami nadškofov in škofov! Ni bilo slučajno, da so izbrali vprav zeleni otok sredi

daljnega Oceana kot pozorišče in središče za te vzvišene svečanosti. Razlogi so predvsem zgodovinski: Irska cerkev praznuje letos jubilejno slovesnost 1500 letnega obstoja. Točno pred 1500 leti je stopil sveti Patrik, veliki apostol Irske, na ta otok, da je prinesel tja blagovest Gospodovo. Hvaležno se spominja dobro irsko ljudstvo te milosti. Irska je pa tudi dežela bogate katoliške preteklosti, saj je tej deželi bilo prisojeno, da je po svojih

misijonarjih pomagala pokristjaniti druge zahodne dežele, da je čuvala vero očetov na zahodu.

Kremeniti, značajni in trdnoverni Irci so torej zaslužili to odlikovanje, da je bilo vprav njih glavno mesto določeno kot središče letošnje svetovne in mednarodne proslave presvete Evharistije. Dežela, ki je dala toliko svetnikov, mučencev in krščanskih učenjakov, je vsemu irskemu narodu vtisnila pečat — svetosti; zato pa so v kongresnih dneh privreli zastopniki narodov iz vseh delov sveta, da počaste Zveličarja sveta med svetim ljudstvom in se navduše ob gorečnosti in pobožnosti zglednih Ircev.

Evharistični kongres v Dublinu se po izjavah vseh, ki so videli več drugih kongresov, more meriti z vsemi dvajsetimi prejšnjimi tudi po ogromnem številu udeležencev. Gre mu pa predvsem častno prvenstvo glede iskrene pobožnosti, s katero je proslavil irski narod skupno z bližnjimi in daljnimi gosti — osobito Ircev iz Amerike — božjega Zveličarja v sveti Eharistiji. Naj navedemo tudi to, da je občina mesta Dublina darovala 40.000 funtov (okrog 7 milijonov dinarjev) za namene kongresa in za okrašenje mesta in za sprejem gostov. Saj je tudi bilo vseh udeležencev ob kongresnih dneh daleko čez en milijon.

Zunanji sprejem papeževega legata, kardinala Laurija, svečana otvoritev kongresa, glavna služba božja, ki je pri nji prepeval zbor 2000 pevcev, številna zborovanja, sklepna procesija z Najsvetejšim: vse to in druge pobožnosti so se izvršile ob navzočnosti 9 kardinalov, 60 škofov in čez 100 drugih cerkvenih dostojanstvenikov — z ono presrčnostjo, ki priča, kako dobro je verno irsko ljudstvo.

O sprejemu papeževega odposlanca pišejo listi: »Prirejen mu je bil kraljevski sprejem. Pri pozdravu je sodelovalo zračno brodogojstvo, topništvo, konjenica svobodne države Irske. V špalirju je stalo 30.000 šolskih otrok. Na obali je pričakoval kardinal-legata sam predsednik de Valera. Ko se je sprevod pomikal v mesto, je klečal narod na obeh straneh ceste in prejemal blagoslov kardinala Laurija. Pri vstopu v mesto je imel pozdravni govor mestni načelnik, ki se je pripeljal v zgodovinski kočiji.«

Prvi dan kongresa, na sopraznik svetega Alojzija, je po vsem Irskem pristopilo 750.000 dečkov k sv. obhajilu. Pač sijajno poklonstvo evharističnemu Jezusu!

Vredno je pripomniti da se je prebivalstvo na to slavlje pripravljalo tudi po notranje. Dne 5. junija so se pričeli v vseh cerkvah go-

vori za duhovne vaje žená, dne 12. junija pa enako tudi za može. Vsakikrat je sledilo skupno sveto obhajilo. Na večer 19. junija se je pa pričela slovesna tridnevna za srečen potek kongresa. Dne 21. junija se je razvrstila mladina k svetemu obhajilu, kar je bilo že omenjeno. Zanimivo je, da so za hostije, ki so jih pripravili za otroška obhajila, naročili iz Svete dežele dve vreči moke, in sicer iz okolice Kafarnavma, kjer je Jezus pomnožil čudežno kruhe in obljubil najsvetejši Zakrament.

Neizbrisna ostane vsem navzočim v spominu »Noč luči«. Tako imenujejo poročevalci noč pred četrtkom, ko se je kongres začel. Neprekosljiva, bajna, čarovita razsvetljava v cerkvah, na ulicah in cestah —! Luč pa tudi v srcih. Po nočnem triurnem češčenju v vseh cerkvah, so se pričele slovesne polnočnice. Množice so se zbirale v svetiščih, zlasti v škofijski cerkvi, kamor je moglo seveda le nekaj stotin vernikov; z njimi so pa bili združeni stotisoči na ulicah, ki so sledili svetemu opravilu s pomočjo 500 zvočnikov. Sveto razpoloženje je prevevalo ogromne množice, saj se je zdelo, kakor bi se bile za nekaj časa odtrgale od vsega zemeljskega. Med tem so pa v bujnih, svetlobnih žarkih zažarevali križi na nočnem, jasnem nebu. Svetlobne besede »Adoremus«, »Laudemus«, »Glorificamus« (molimo, hvalimo, povečujemo) na nebesnem svodu so vabile vernike k molitvi, k češčenju presv. Evharistije. Pero ne more opisati čarobe teh prizorov! — Nad vse veličastna je bila procesija z Najsvetejšim. Baldahin (nebo) so nosili menjavaje najodličnejši možje, med drugimi: ministrski predsednik, člani vlade, voditelji strank, župan dublinski; 36 častnikov je delalo častno spremstvo. —

Dne 25. junija je imela mladina svoj dan. V javnem parku so imeli slovesno sv. mašo. Pelo je 3000 otrok. Navzočih je bilo 6 kardinalov, nad 100 škofov in prelatov in nad 10.000 mladine, ki se je prav vzpodbudno obnašala.

Dne 26. junija, ko je bilo glavno zborovanje, je po skupni službi božji v parku »Feniks« — papež Pij XI. iz Rima pozdravil kongres in podelil blagoslov vsem udeležencem — po radio postaji.

Sveti oče je v spomin evharističnega kongresa stolni cerkvi v Dublinu podaril dragocen kelih, izdelan v zlatu in srebru. Na stoljalu ima napis: »Pij XI., ljubljanim irskim sinovom v Kristusu, ob praznovanju 21. mednarodnega evharističnega kongresa.«

La Salette

V visokih hribih vzhodne Francoske je pokrajina Dofine (Dauphiné) z močno trdnjavo Grenoble, kjer je tudi škofija. Tam je v okraju Izèr (Isère), 1810 m nad morjem gorska vas La Salet (La Salette). Zaradi visoke lege žito slabo uspeva; ljudje živijo od živinoreje, orehov, ki jih prodajajo na razne kraje, in krompirja.

Dne 19. septembra 1846, na kvatarno soboto pred praznikom Žalostno Matere božje, sta pasla na goličavi živino 11 letni Maksimin Ziró (Giraud) in 15 letna Melanija Matjé (Matthieu). Maksimin je znal moliti le Očenaš, Melanija je bila pa tako nevedna, da so jo v 17. letu komaj mogli spustiti k sv. obhajilu. Rodila sta se v bližnji vasi Kor (Corps) in sta služila pri dveh najemnikih v La Saletu.

Proti poldnevu sta gnala živino k potoku La Sezia napajat. Na kraju, kjer je včasih tekla potok, sta se malo ulegla. Studenec je usehnil, struga je bila suha. Ko sta se zbudila, sta hitela za čredo. Takrat je opazila najprej Melanija, potem tudi Maksimin na kraju, kjer sta počivala, čudovito luč, svetlejšo kakor solnce. Iz luči je stopila lepa gospa. Sedela je na skali, noge so bile v suhi strugi, roki sta podpirali glavo, na obrazu se je kazala neizmerna žalost. Obleka je bila bela in z biseri posuta, na glavi je nosila venec rož. Tudi ogrinjalo je bilo z rožami obdano. Okoli vratu je imela verižico s podobno Križanega, kladivo in klešče, vse pa obdano z večjo verižico. Čevlji so bili svetli in z rožami posejani. Otroka sta se ustrašila in hotela zbežati. Tedaj se je gospa dvignila, dala roke križema čez prsi in ju poklicala k sebi, da jima pove važne reči.

Otroka sta vstopila v svetlo ozračje in videla, kako so gospej tekale solze po licu. Dvakrat jima je naročila, naj povesta ljudstvu, da jih čakajo hude kazni, če se ne bodo poboljšali. Najbolj je izzivalo jezo njenega božjega Sina

1. skrunjenje nedelje s težkimi deli,
2. opuščanje službe božje,
3. zaničevanje sv. vere,
4. prelamljanje postne zapovedi,
5. kletvina.

Le njene prošnje so zadržale pravične kazni. Že v preteklem je zaradi grehov krompir slabo obrodil. Ljudje so pa zaradi tega še huje

Boga preklinjali. V bodoče ne bo od božiča nobenega krompirja. Žito bodo deloma živali pojedle, deloma bo razpadlo v prah pri mlačvi. Orehi bodo slabi, grozdje bo segnilo. Otroci bodo materam na rokah umirali. Nastala bo huda lakota. Precej, ko se bodo ljudje spreobrnili, bodo žitnice zopet polne in krompir bo sam rasel. Slednjič je vsakemu razodela posebno skrivnost. Slišal je vsak le svojo, drugega ne, čeprav je videl gibanje ustnic. Opomnila je še oba, naj veliko molita.

Prikazen se je dvignila, splavala čez travo in postala nevidna. Otroka sta pa gnala krave v Salet domov in povsod pripovedovala, kaj sta videla in slišala. Domači župnik ju je precej zaslísal, in sicer vsakega posebej. Prikazen se mu je zdelo verjetna.

Govorico je slišal tudi župan. Vedel je dobro, da je tudi sam kriv žalostnih razmer; rekel je, da otroka lažeta. Ko sta oba zatrjevala, da morata izpolniti naročilo gospe, jima je ponujal denar, ako bosta molčala; če ne ju bo dal zapreti. Vse je bilo zastonj; otroka sta govorila, kar sta videla in slišala.

Na kraju, kjer je gospa stala, je začel izvirati studenec, ki od takrat ni več usehnil, čeprav je tam poprej voda le po snehu in dežju tekla. Ljudstvo je bilo prepričano, da se je res Marija prikazala.

O božiču niso imeli več užitnega krompirja. Grozdje se je pokvarilo; orehi, skoraj glavni vir gospodarstva, so se zelo slabo obnesli. Proti božiču so začeli še otroci umirati. Zdaj so ljudje spoznali Marijine besede; šli v se in začeli delati pokoro. Nobene kletvine ni bilo več slišati, nedeljo so prav v duhu sv. Cerkve posvečevali in natančno spolnjevali postno zapoved. Vsi so pa goreče častili Brezmadežno Devico. Povsod se je začel kazati božji blagoslov. Dogodki so se morali ugotoviti. Z natančno preiskavo je pričela cerkvena oblast, pa tudi svetna gosposka se je pridružila. Četudi sta bila Maksimin in Melanija preprosta in neučena, vendar si nista nikdar nasprotovala v izjavah. Nadškof Filibér v Grenoblu je že 9. oktobra 1846 prepovedal vsem duhovnikom na prižnici o prikazni govoriti. Ko je bilo romarjev vedno več — ob obletnici 60.000 — in se je razširil glas o čudežih, ki so se tam godili, je postavil dve komisiji, ki sta ločeno vse preiskavali. 19. septembra 1851 je nadškof izdal uradni odlok, da ima

prikazen v La Saleti na sebi vsa znamenja resnice. Ko so ta odlok poslali v Rim, je želel sv. oče Pij IX. izvedeti skrivnost, katero je Marija otrokoma zaupala, pa je nista nikomur povedala. Sv. očeta je treba ubogati; otroka sta takoj zapisala svojo tajnost. Pismi so vpričo zanesljivih ljudi zapečatili in poslali v Rim.

Miha Maleš, Cirkvena

V nebesa vzela

Ko je papež Maksiminovo pismo bral, je zaklical: V tem pismu je preprostost in odkritosrčnost otrokova. Ko je bral Melanijino pismo, je rekel ves prevzet: To so šibe za Francijo, ki pa ni sama kriva. Vse druge dežele zaslužijo isto kazen. Manj nevarno je očitno brezboštvo, kakor verska brezbržnost in strah pred ljudmi.

Na kraju Marijinega prikazovanja stoji veličastna Marijina cerkev. V oskrbi jo imajo duhovniki kongregacije, ki je bila nalašč v ta namen ustanovljena. Na tisoče romarjev pride vsako leto počastit našo ljubo Gospo v gorsko svetišče.

Če pomislimo Marijine besede, se nam skoraj zdi, kakor da tudi nam govori. Ma-

rija ima med nami lepo število gorečih častilcev, a tudi hude rane že razjedajo plasti slovenskega naroda, tistega naroda, ki je Marijo tako goreče ljubil in povsod kazal svoje trdno zaupanje vanjo.

1. Nedelja se skruni! Sveti dan Gospodov, od Boga postavljen, ko se naj duše očiščujejo s sv. daritvijo, ko naj

Fr. Gorše, Knežak

poslušajo božjo besedo in se navzamejo božjega duha! Svetniki so preroki nove zaveze. Župnik arski Vianney je imel za glavno dolžnost, ljudi zopet pripraviti, da bi posvečevali nedelje. Njegov glavni nauk je bil: Posvečujte Gospodov dan! V nedeljo prav nobenega dela, ki ni nujno potrebno! Tudi nobenega orodja, ne vozov pripravljati. Popolni počitek!

Kakšne so danes naše nedelje?! Mnogi delajo (brez sile in brez cerkvenega dovoljenja), med mašo pijejo, pred cerkvijo ostajajo. Se gre večina k sv. maši, toda o pravem posvečevanju dneva Gospodovega se ne more več govoriti. Pred 35 leti smo vpeljali molitve pred Najsvetejšim. Zdaj so cerkve kljub pogostnemu prejemanju sv. zakramentov tako zapuščen! Sport, igre, zabave, prireditve, izleti hočejo nadome-

NABOŽNE KNJIGE

Dober molitvenik — najzvestejši prijatelj!

Treba Vam je zares dobrega molitvenika . . .

POT K BOGU

MOLITVE IZ VEČNEGA ŽIVLJENJA

Dr. Gregorij Pečjak

. . . je molitvenik, kakršnega si želite!

Odlikujejo ga:

temeljit izbor cerkveno predpisanih besedil
vsestranska porabnost
čista slovenščina
jasen in velik tisk — dasi ni masten
priročna žepna oblika.

Obsega:

276 strani na izvrstnem papirju; kljub temu znaša
debelina knjige samo 1 cm, velikost pa 13,5 × 9 cm.

Vsebuje:

Molitve za vsak dan. — Sv. maša (5 primerov). —
Sveti zakramenti. — K blagoslovu. — Litanijs (5 pri-
merov). — Molitve za vsak mesec. — V kvatrnih
dneh. — Za posebne prilike. — V bolezni. — Za
duše v vica. — Pesmi in himne.

Velja:

V platno vezana knjiga z rdečo obrezo Din 20,—;
v platno vezana z zlato obrezo Din 36,—; v usnje
vezana z zlato obrezo, trakom in kaseto Din 50,—.

Gospod, moj Bog, iz tvoje roke sprejemem že zdaj vdano in rado-voljno kakršnokoli smrt, z vsemi njenimi stiskami, mukami in bolečinami, kakor bo tebi všeč.

Jezus, sprejmi to mojo daritev in mi podéli, da to voljo ohranim do konca svojega življenja. Amen.

Jezus, tebi živim, Jezus, tebi umrjem. Jezus, tvoj sem živ in mrtev. Amen.

Uravnaj svoje življenje.

Kadar se komu bliža konec, je bolj ko kdaj potreben, da se greha očisti, sklene z Jezusom in utrdi za zadnji boj. V ta namen opravi spoved, prejme sv. popotnico in zakrament sv. poslednjega olja.

Tebi je Bog namenil morda še dolgo življenje, mogoče je pa tudi, da se bo ta bolezen razvila v smrtno bolezen - ne veš, kaj je odločeno. Eno pa je gotovo: Bog hoče, da svoje življenje uravnaš in da ne umrješ brez svetih zakramentov.

P r i p o r o č a m o Š m a r n i c e

Bernik Valentin: MARIJA IN SV. MAŠA. Šmarnice. 1919, Ljubljana. 270 strani. Rdeča obreza Din 20'—.

Jerše dr. Josip: LAVRETANSKE ŠMARNICE. 1918, Ljubljana. 342 strani. Rdeča obreza Din 30'—.

— ZNAMENJE NA NEBU. Šmarnice. 1922, Ljubljana. 365 strani. Rdeča obreza Din 30'—.

— POZDRAVLJENA, KRALJICA. Šmarnice. 1931, Ljubljana. 291 strani. Rdeča obreza Din 30'—.

ŠMARNICE ARSKEGA ŽUPNIKA. Razlaga lavretanskih litanij z življenjepisom blaž. župnika J. Vianeja. 1912, Ljubljana. 203 strani. Rdeča obreza Din 20'—.

P r i p o r o č a m o m o l i t v e n i k e

Bleivels Fr.: TOLAŽBA DUŠAM V VICAH. 1914, Ljubljana. 248 strani. Rdeča obreza Din 12'—, zlata obreza Din 20'—, Žepna oblika.

Brumat dr. Miroslav: SV. TEREZIJA DETETA JEZUSA IN PRESV. OBLIČJA ali Mala Cvetka Marijina. 1929, Gorica. 416 strani. Vezan Din 45'—.

Finžgar Fr. S.: BOGU KAR JE BOŽJEGA. Molitvenik. 1923, Gorica. 302 strani. Zlata obreza Din 25'—, Mala žepna oblika.

Kalan Andrej: TOMAŽA KEMPČANA HOJA ZA KRISTUSOM. 1920, Ljubljana. 397 strani. Rdeča obreza Din 16'—, zlata obreza Din 24'—, Žepna oblika.

Kržič Anton: FILOTEJA SV. FRANČIŠKA SALEŠKEGA ali navod k bogoljubnemu življenju. Molitvenik. 1899, Ljubljana. 503 strani. Rdeča obreza Din 28'—.

Lukman dr. Fr. Ks.: IZ DUHOVNE ZAKLADNICE TOMAŽA KEMPČANA. Molitvenik. 1920, Ljubljana. 112 strani. Rdeča obreza Din 8'—, Mala žepna oblika.

MARIJA, KRALJICA SRC. Nauk blaženega Grinjona Montfortskega o pravi pobožnosti do Matere božje. Molitvenik. 1917, Ljubljana. 330 strani. Rdeča obreza Din 18'—, Mala žepna oblika.

Steržaj Fr. Ks.: GETZEMANI IN GOLGATA. Šola ponižnosti, pokorščine in ljubezni do smrti. Premišljevanja in molitve v čast bridkega trpljenja in smrti našega Gospoda Jezusa Kristusa. Molitvenik. 1913, Ljubljana. 512 strani. Rdeča obreza Din 30'—, Žepna oblika.

Stroj A.: SV. ANTON PADOVANSKI. Molitvenik. 1929, Ljubljana. Vezan z rdečo obrezo Din 24'—, z zlato obrezo Din 28'—, v usuju Din 48'—, s pozlačenimi robovi Din 50'—, Žepna oblika.

Walser P. J.: VEČNA MOLITEV PRED JEZUSOM V ZAKRAMENTU LJUBEZNI. 9. natis. 1916, Ljubljana. 736 strani. Rdeča obreza Din 40'—, zlata obreza Din 60'—.

Priporočamo razne nabožne knjige

Kržič Anton: VZORNIKI PRVEGA SV. OBHAJILA. 1914, Ljubljana. 95 strani. Din 12.—, platno Din 20.—.

Kržič Anton in Stroj A.: ZVEZDICE IN CVETICE. Knjiga o hvaležnosti. 1927, Ljubljana. 302 strani. Din 25.—.

Lippert Peter S. J.: OD DUŠE DO DUŠE. Pisma dobrim ljudem. Prevedla Dora Vodnik. 1931, Ljubljana. 230 strani. Din 40.—, v platno vezano Din 45.—.

»Na to knjigo smo katoličani lahko ponosni, ker je nedvomno na višku v religioznem, psihološkem in umetniškem oziru.«

(*Vital Vodušek v »Domu in svetu*«, 1932, 1-2.)

Moravski M. — Stelè dr. Fr.: VEČERI OB LEMANU. 1918, Ljubljana. 224 strani. Vezano Din 16.—.

Poulin L.: NA POTI V VEČNOST. 1917, Ljubljana. 218 strani. Din 12.—, vezano Din 16.—.

Puntigam P. A.: PETER BARBARIČ VZOREN MLADENIČ. 1911, Ljubljana. 215 strani. Din 10.—.

Res dr. Alojzij: ROŽICE SV. FRANČIŠKA (Fioretti di San Francesco). Ilustriral Tone Kralj. 1927, Gorica. 196 strani. Din 54.—, vezano Din 70.—.

Slomšek Anton Martin: ZBRANI SPISI IV. knjiga: RAZLIČNO BLAGO. Izdal Mih. Lendovšek. 1885, Celovec. 424 strani. Din 20.—, vezano Din 28.—.

Veber Francè: SV. AVGUŠTIN. Osnovne filozofske misli sv. Avgušтина. Poizkus kulturno-zgodovinske apologije novega življenskega idealizma in svetozonega optimizma. 1931, Ljubljana. 176 strani velike osmerke. V platno vezana luksusna izdaja iz zbirke »Kosmos« Din 80.—.

»Mirno lahko pribijemo, da smo Slovenci s to edino in edinstveno knjigo na čisto svojstven in odličen način proslavili 1500letni jubilej Avguštinove smrti kakor morda noben drug narod kljub naravnost nepregledni (n. pr. Nemci!) tozadevni literaturi. Veber je podal namreč v tem delu za Avguštinovim obrazom — obenem samega sebe...«

(*A. Terstenjak v »Domu in svetu*«, 1931, 5-6.)

stiti prejšnjo pobožnost naših očetov. Blagoslova božjega vedno manj! Zdi se kakor bi nas Bog zapustil. V zadnji gorski vasi vera peša, ker se nedelja premalo posvečuje.

Ob vojski so dovolili pod nekaterimi pogoji in po opravljeni službi božji hlapčevska dela ob nedeljah; zdaj delajo ne-

službo božjo, pa ni, da bi govoril. Vedno bolj izginja spoznanje velikih dolžnosti, ki jih imamo kristjani do dobrega Odrešenika. Na Francoskem se obrača predvsem med izobraženci na bolje. Tam živi velik del ljudi v taki gorečnosti, da zadoščujejo s svojo vnemo tudi za druge. Lepi zgledi vlečejo, zato pa vidimo, da je vedno več

Prof. Fr. Kralj

J. Ažman

Dva novomašna križa

kateri naprej. Sam sem se pa prepričal na brezštevilnih zgledih, da oni, ki nedeljo res posvečujejo in ob Gospodovih dneh nikdar ne delajo, najprej in najbolj vse opravijo in imajo povsod božji blagoslov.

Začetek in središče vsega cerkvenega dela, »Katoliške akcije« je pravo in popolno posvečevanje sv. Gospodovega dne. Manj veselje, manj zabav, toda več molitve, zlasti pred Najsvetejšim!

2. Opuščanje službe božje! Pred 40 leti bi jih lahko na prste seštel vse, ki so opuščali nedeljsko mašo; danes je marsikje komaj polovica moških, ki pridejo pošteno in brez zamud k službi božji. Vsak vzrok zadostuje, da se maša opusti. Kako žalostno je s popoldansko

verske gorečnosti med dijaki in izobraženci. Pri nas so pa še dekleta in žene začele pešati. Malo, zelo malo se moli pred Najsvetejšim; še ženstvo in dobra dekleta ne hodiijo redno k popoldanski službi božji!

3. Zaničevanje vere! Sveto vero je Jezus prinesel iz nebes kot božjo luč za ljudi, ki se hočejo zveličati. Naročil je: »Pojdite in učite!« Danes večina kristjanov svoje vere ne pozna več zadosti. Odtod verska mlačnost in brezbržnost, tu in tam celo zaničevanje Najsvetejšega. Niso več redki primeri bogokletnega govorenja. Strašno! Kako je možno, da človek, ki ga je rodila slovenska mati, norčavo govori o svetih rečeh, o zakramentih — in o groza — še o Bogu samem! Kjer ni

verskega znanja, ne molitve, ne umevanja svete daritve, kjer zavladata poleg tega še nesrčnost in nečistost — je pot do brezverstva oglašena. Tu pa nastopi divjost in sirovost in drznost. Gotovo pričakuje dobra mati Marija vsaj od zvestih otrok več vdanosti. Toda če so sami mlačni, ne čutijo več, kako razjeda sirovo in neotesano obnašanje versko življenje med nami. Kaj bi bila dolžnost? Postaviti se v popolno službo Gospodovo in Marijino z besedami: »Gospod, kaj hočeš, da naj storimo?«

4. O žalostnih kletvinah ni treba govoriti, saj smo skoraj povsod priče, kako so razširjene pri nas že v vsaki vasi najhujše in najostudnejše kletvine in bogokletne besede. Kletev je vselej znamenje divjega, sirovega človeka, ki izziva božjo pravico. Nekdaj niso trpeli v hiši človeka, ki je preklinjal; danes mnogi preklinjajo, kakor bi iz pekla prišli. Proti tej sramoti naše vere moramo prav vsi začeti resno vojsko, posebno pa starši in gospodari.

5. Prelamljanje postne postave. Naši očetje so se strogo postili. Saj vemo za one suhe poste (ves dan ob kruhu in vodi), za stoletno navado, da so ob postih po kmetih šele ob 11 skuhali, zjutraj pa dali otrokom malo kruha. Tisti rod je bil kljub ostremu postu močnejši po telesu, ker je bil močnejši po veri, kakor je današnji. Kako malo brige za postno postavo zasledimo danes! Brezmesne dneve še poznajo, pritrgovanja pa tako malo. »Če hoče kdo priti za menoj, naj se odpove samemu sebi in vzame svoj križ in hodi za menoj.« (Mt 16, 24.) — In apostol Pavel veli: »Skazujmo se kot božje služabnike v postih.« (2 Kor 6, 4.)

Sv. Bernard

Stična

Kar je Marija začela v Saletu, je nadaljevala v Lurdu Bernardki. »Pokora, pokora, pokora!« so kratka vsebina peterih Marijinih opominov v La Saletu. In v Fatimi je leta 1917 zopet povedala, da je Bog užaljen, ker kristjani toliko greše z nečistostjo. — Marija je govorila, mati kliče na delo, na boj! Še je pri nas skoraj v vsaki hiši Marijina podoba, očitno znamenje, da smo Marijini otroci. Naredimo vsi Mariji veselje! Odpravimo vse, kar ji dela žalost, da nam bo izprosila še obilnejše milosti.

Anton Oblak.

Služabnica božja Marija Ledóchowska

Ob 10 letnici njene smrti

Kdor sliši govoriti o grofici Mariji Tereziji Ledóchowski, o čudovito agilni ustanoviteljici Družbe sv. Petra Klaverja, se nehote spomni na svetopisemske besede: »Kdo bo našel močno ženo?« Telesna njena slabost je krila v sebi velikega duha, ki je zamislil širom sveta znano, prekorno misijonsko družbo svetega Petra Klaverja.

Marija Terezija se je rodila dne 29. aprila 1863. Bogato oblagodarjena z naravnimi zmožnostmi je takoj v nežni mladosti razveseljevala svoje globokoverne starše. Vsled izrazite nadarjenosti in plemenitega vedenja je kot

22letna grofica vstopila za dvorno damo pri veliki vojvodinji Toskanski, Alice v Solnogradu. Življenje v tej družbi ni niti malo zabrisalo njene plemenitosti, pač pa je vprav tu prišla do veličastne misli: zasnovati nekaj velikopoteznega. Po božjem navdihnjenju in kljub premočnim težavam je začela odlično, plemenito delo, ki se je razvilo v mogočno družbo sv. Petra Klaverja na korist nesrečnim afriškim rodovom. Ustanovljena je bila ta misijonska družba leta 1894, in sv. oče Pij X. jo je leta 1910 končnoveljavno potrdil in podredil neposredno sv. Kongregaciji za širjenje vere.

Služabnica božja M. T. Ledóchowska

O Mariji Tereziji Ledóchowski veljajo besede sv. pisma: »Svojo roko odpira ubogemu, in svoje dlani izteguje proti potrebnemu.« (Preg 31, 20.) Zavrgla je sijajno bodočnost v svetu, ki bi jo dosegla kot velenadarjena dvorna dama, ter izbrala za življenjsko svojo pot preizkušeno geslo: »Ora et labora!« — moli in delaj! »Veliko hčera je nabralo bogastvo; ti si vse presegla. Goljufiva je prijetnost in prazna je lepota: žena, katera se boji Gospoda, ona bo hvaljena.« (Preg 31, 29, 30.) Te besede veljajo o Mariji Tereziji Ledóchowski kakor o malokateri drugi ženi! Na vnano lepoto je polagala silno malo važnosti. Preprosta skromnost v obleki in malenkostna hrana, to je bilo značilno za njeno miselnost, ki je z njo združevala energično hrepenenje: veliko ustvarjati, ustvarjati do izčrpanja samega sebe. Saj je znano, da je njena telesna teža koncem življenja znašala komaj 28 kg. In njen skromen nastop je izzval vsepovsodi, kjer je širila misijonske ideje, tako silno navdušenje, da je bilo že samo to najsijajnejši dokaz njenega božjega poslanstva. Vsem, ki so prišli z njo v stik, ostane njen pojav v neizbrisnem spominu. Na vse, ki so jo videli v Ljubljani, je njena pojava naredila čudovit, veličasten vtis.

Saj je prišla služabnica božja Ledóchowska večkrat v srce Slovenije, da bi tudi tu širila plemenito misijonsko misel. Po društvih in

kongregacijah naše bele Ljubljane je imela navdušene govore ne samo pred mladino, marveč tudi pred inteligenco in duhovniki. Leta 1907, torej vprav pred 25 leti, je bivala v Ljubljani kar tri tedne. Mnogo je pripomogla, da je naše ljudstvo vedno bolj uvaževalo misijonstvo ter tako rado prispevalo svoj misijonski novič. Marija Terezija je pričela izdajati misijonski list »Odmev iz Afrike«, ki že od leta 1904 kroži širom Slovenije. Leta 1914 je pričel izhajati tudi misijonski listič za mladino »Zamorček«. Oba lista izdaja Družba sv. Petra Klaverja za afriške misijone. Svojo hišo ima v Ljubljani, Metelkova ul. 1. Istotam dobijo dekleta, ki imajo veselje do redovnega poklica ter želijo posvetiti vse svoje življenje v službi misijonov, prijazen sprejem ter delujejo na misijonskem polju kot pomožne misijonarke za Afriko. Že več slovenskih deklet je posvetilo svoje življenje rešitvi duš naših najubožnejših črnih poganjskih bratov v krogu Družbe sv. Petra Klaverja.

Kjer je mogla, je iskala t Marija Terezija sredstev, da bi pomagala afriškim misijonom. Misijonarji so jo radi tega splošno nazivali: »Mati Afrike«, »Mamica zamorčkov«.

Ko je Marija Terezija po neumornem delu izčrpala vse svoje življenjske sile, in umrla blažene smrti v Rimu, dne 6. julija 1922, je takoj zaslovel njen spomin. Vsepovsod so jo začeli proslavljati ter se priporočati njeni uspešni priprošnji. Do danes je že toliko zahval za uslišane prošnje, da ni pretirana zahteva: Marija Terezija Ledóchowska, ustanoviteljica Družbe sv. Petra Klaverja mora kmalu doseči čast, da bo prišteta svetniškim zborom. Nedavno se je izrazil neki odličen afriški misijonar: »Ko bo povišana služabnica božja: Marija Terezija Ledóchowska na oltarje, se bo njej na čast postavilo v Afriki veliko misijonskih cerkvic, o tem sem prepričan.«

Nam vsem pa naj izprosi služabnica božja Ledóchowska izredne milosti, da bomo tudi mi še bolj doumeli, kako blažilno je delovati za rešenje poganjskih duš. Naj nas reši predodgovor, češ, da podpiranje misijonov odteguje denarne prispevke našim domačim ustanovam! Nasprotno, to blago misijonsko delovanje nam naklanja božji blagoslov, ki se razliva na vse delo karitativnega domačega udejstvovanja.

(Vsem Marijanskim dekliskim kongregacijam javljamo, da izide do jeseni izvirna kratka igrice v proslavo t Ledóchowske. Že sedaj opozarjamo na to novost, ki ima namen razvneti v dekliskih srcih požrtvovalno ljubezen do misijonskega dela. Družba sv. Petra Klaverja bo igrice poslala vsem kongregacijam.)

Vekoslav

NA MARIJINIH POTIH

Pri Mariji

Avgust

Kaj bi vam povedal za avgust? Ali naj vam zapišem povest o mrzlih srcih, kakor mi jo narekuje praznik Marije Snežnice? Strah me je. Pomislite: mraz, sneg in led, burja in vihar sredi toplega poletja. Ali naj vam govorim besedo smrti in poti v večnost, za kar mi nudi priliko spomin-ski dan vnebovzetja Gospodove Matere. Ne rečem in ne trdim, da bi ta povest ne bila lepša, kakor tista o mrzlih srcih. Pa vseeno...

Po Šmarnem prazniku (15. avg., Ve-
lika Gospojnica, Veliki Šmarijin dan) se
prične doba šmarnih maš, ki se neha z
8. septembrom (rojstvo Marijino, Mali
Šmarijin dan). To je doba, ko naši ljudje
najrajši romajo. Saj veste, kaj se pravi ro-
mati: obiskovati božjepotne cerkve. Polet-
no težko delo je precej v kraju, jesenskega
dela še ni preveč, dnevi so še topli in pri-

meroma dolgi, torej res primeren čas za
romanje. In zato naj vam napišem zdaj ro-
marsko povest.

*

Romarska povest. Če bi ji dal naslov:
»Na božjo pot, Bogu na pot,« bi vam na-
pisal povest romarja, ki se je v nedeljo
napravil na božjo pot, v soboto pa se je
vrnil domov. Vesel je odšel na božjo
pot, ves potrt se je vračal, zakaj hodil je,
dokler ni zapravlil zadnjega dinarja. Ko
denarcev ni bilo in je začel piti le vodo,
takrat je začel misliti na svoj preljubi,
dragi dom.

Prečna bi bila ta povest in vi bi jo
z nevoljo vrgli v kot, češ, če lepšega ne
zna povedati, naj pa tiho bo. Verjamem
ljubi moji, take povesti niso lepe.

Romarska povest je pač povest po-
kore, povest zatajevanja.

Fantovska kongregacija v Barceloni na Španskem

Ali naj vam popišem noč, ki sem jo nekoč preživel med našimi romarji?

Pri Sv. Joštu je bilo. Število romarjev, ali romarčkov, kakor jih je imenoval pokojni gospod Fronc, ni bilo vprav preveliko. A bili smo skupaj od raznih strani in iz raznih stanov.

Opravili smo svoje romarske dolžnosti, povečerjali smo, noč je objela svet, ogledovali smo luči po ravnini, pa tudi tega smo se naveličali. Odpravljali smo se k počitku.

Saj veste, kakšen je romarski počitek. V prvi, v drugi in v tretji sobi smo si izbrali vsak svoj prostor. Polegli smo po klopeh, po stolih, po tleh, ob peči, za pečjo, kakor je kdo vedel in znal. Tudi pri spanju mora biti malo pokore.

V prvi sobi se je oglasila romarska pesem. Ni bila ravno za koncertno dvorano; videl in slišal si pa lahko, da prihajajo glasovi ne samo z jezika, ampak tudi od srca.

Marija, k Tebi uboge reve
mi zapuščeni vpijemo,
objokani otroci Eve
v dolini solz zdihujemo.

Nekaterim je bila pesem všeč, drugi so se pritoževali, da ne bodo mogli spati,

ker ne bo miru. Torej spet prilika za zatajevanje.

V sosedni sobi se je za odgovor oglasila molitev. Menda ni bilo pevcev med njimi, ali so se pa med seboj premalo poznali in drug drugemu niso zaupali, da bi dobro šlo. Sicer pa kaj hočete: cerkveno petje in molitev sta si vendar kot brat in sestra. Drug drugega dvigata, drug drugega podpirata, drug drugega spremljata na potu do neba in do Boga.

Nekaj najmlajših romarčkov je hotelo poskusiti s cigaretami. Seveda ne med petjem in med molitvijo, ampak ob presledku. Pa so možje, romarji povedali odločno besedo: »Kdor hoče s tobakom smraditi, naj gre ven!« Ubogali so. Smo bili pač na kraju pokore in zatajevanja. In tudi najmlajši morajo to razumeti. Pa so tudi razumeli.

Naposled je potihnilo petje, je zastala molitev, med romarji je zavladal molk in mir. Pospali so. Nekateri trdo in močno, kakor bi bili pobiti, drugi samo za par ur, pa jih je predramilo trdo ležišče; no, in kaj hočeš, — nekateri so tudi strahovito smrčali, ali kakor pravimo po domače, »dreto vlekli«. In tako je bila mnogim noč

Agencija „Tifis“

Črni afriški novomašniki

prav zelo prikrajšana. Pa ni bilo nevolje. Kaj hočeš! Romar si in vedno se moraš zavedati, kaj je združeno s tem imenom. O, to niso nobene prijetnosti!

Med možmi se je začelo pritajeno govorjenje. Mirno, modro, počasno in stvarno, kakor se spodobi možem. Začeli so se med seboj spoznavati. Bili so kmetje, gozdni delavci, obrtniki, vozniki in kdo ve, kaj še! Z odprtimi očmi in z ušesi sem poslušal povest njihovega življenja in trpljenja. Vsak je hodil svojo pot, mnogo prestal, mnogo poskusil, z revščino se otepal in delal zraven načrte za bodočnost.

Z največjim zanimanjem sem poslušal moža, oglarja in koparja tam iz Selške doline. Krasen načrt je napovedal, pa ga seveda do danes še ni izvršil. V Ljubljano bi navozil drva, prav nekam tja, kjer so velesejmski prostori. Tam bi prostor ogradil in bi pričel postavljati kopó. Ljubljansko gospodo bi pa povabil, naj pride gledat, kako se kópa dela. Ampak seveda, če bi plačala majhno vstopnino. Naj bi gospoda videla, koliko kmet pri svojem delu trpi. Čez nekaj dni bi kopó zažgal in spet bi vabil Ljubljančane, naj pridejo gledat, kako se kópa kuha. Pa bi bilo spet nekaj zaslužka. Naposled bi pa še oglje lepo razprodal.

Krasen načrt! Ali žal, da samo načrt. Koliko takih lepih in še lepših načrtov zasnuje človeški duh, pa jih potem ne izpelje. Tudi spovednice na romarskih krajih, oltarji in obhajilne mize v božjepotnih cerkvah bi vedele povedati marsikako tako povest.

Pa je bolj prav, da molče. Kdo bi razkopaval globine človeških src!

Tako je bilo takrat.

Takrat še ni bilo Marijinih družb. Z družbami je zrasel v naših krajih nov način romanja: skupna romanja ene, dveh, treh ali še več Marijinih družb. Nov način, nove prijetnosti in tudi nove težave.

»Preden smo šli,« tako berem v kroniki gospoda Jožefa, »sem svojim ljudem pojasnil zgodovino dotične božje poti; popisal sem kraje, kjer bomo hodili. Tako smo romali in smo se zraven učili. Nekaterim je bilo to prav, drugim ne. Kakor hočejo! Vsem ljudem je težko ustreči.«

Vozili smo se po železnici. »Nič pokore!« so se pritoževali brumni ljudje. »Včasih smo hodili peš, zdaj se vozijo, prej smo molili, zdaj se razgledavajo.« Pa ima vožnja po železnici tudi svoje težave. Poslušati opazke nekaterih pokvarjencev je prav tako grenko kakor peš hoditi. Plačas

Na Alaski zebe ...

Agencija „Fides“

kakor drugi, pa še nimaš miru. Vožnja po železnici je nekaterim naravnost neznosna.

Spoznavanje domovine in tega, kako žive ljudje po drugih krajih, pa tudi ni tako pregrešno, da bi se bilo treba nad tem pohujševati. Zakaj pa duhovniki molimo vsak dan: »Zemlja naj časti Gospoda, hvali in povišuje naj ga nad vse vekomaj?«

V takih družbah zadenejo skupaj najrazličnejši človeški značaji: trdi, mehki in krhki, trmasti in popustljivi, veseli in pusti, čmerni, sami vase pogreznjeni, taki, ki vse prenesejo in taki, ki jim je že ena beseda, dobro mišljena, več ko preveč. In obvladati te značaje, vse skupaj in vsakega posebej; o, to ni igrača. Voditelj ima z njimi svoje križe, vsak značaj sam s seboj pa tudi.

Ali pa tako družbo prehraniti? Eden ne mara kave, drugi ne prenese juhe, tretji ne salate... Kolikor ljudi, toliko okusov.

Ali ni dobro popisal gospod Jožef takih skupnih romanj? In še daleč ni naštel

vseh težav. Romanja niso zabavni izleti. Pa še pri zabavnih izletih je mnogokrat več grenkosti kakor sladkosti. Ime je ime, resnica pa mnogokrat drugače pove.

Sklenil je pa gosp. Jožef svoj popis takole: »Ko smo se doma razšli, smo pozabili vse križe in težave in drug drugemu smo vse odpustili. Od ust do ust je šel le en glas: »Lepo je bilo. Koliko lepega smo videli! Nikdar bi vsega tega ne bili videli, če bi bili sami hodili. In če bi bilo treba še enkrat iti, pa bi še koj šli.« Torej so moji ljudje vendar zadovoljni. In če sta še Bog in Marija z nami zadovoljna, pa smo dosegli svoj namen.«

Kako pa ste vi zadovoljni z romarsko povestjo? Ali ste našli v njej tudi svojo sliko? Nič hudega. Le dobro jo pogledajte. In če bo na njej kaj narobe, pa sami popravite.

Potem pa ostanemo še zanaprej prijatelji.

Luč z gora

Iz življenja mladega tanta. (Weiser-Jagodica) — Nadahevanje.

V

Dne 2. januarja, ob osmih zvečer, smo stali ob oknu vagona in zrl v luči velemesta. Po dolgi vožnji smo bili trudni in kratkih besedi. Tudi misel, da so počitnice pri kraju in da se jutri zopet prične šola, je pritiskala vedno huje na naše razpoloženje, čim bolj smo se bližali koncu potovanja.

Ko je potem vlak polagoma drčal preko železniškega nasipa, mi je bilo nenadoma, kakor da so pretekli božični dnevi le sen. Pred menoj je bilo zopet mestno življenje s svojim vrvežem. Zdelo se mi je vabljivo in lepo, polno luči in barv, to valujoče, mika-joče življenje.

Nekje tam za nami, v daljni daljavi, so ležale ogromne gore v nemi, mrzli grozi...

Naslednje jutro smo šli po običajni poti v šolo, z aktovko pod pazduho. Bil sem zaspán in slabe volje. Oton je hitel veselo kramljajoč poleg Hinkota. Imel je pred seboj nalogo, ki ga je navdajala z navdušenjem. Takoj danes hoče začeti zbirati ljudi za nameravano fantovsko družbo. Hinko ga je mo-

ral opozoriti, naj bo oprezen. Na gimnaziji se ne sme prav nič opaziti, dokler ne bo vse izvedeno. DVMB bi z delom zoper društvo že v kali vse udušil.

Hinko se je obrnil k meni: »Ali boš tako dober, da boš govoril s papanom, veš zaradi Otona, da mu dá dovoljenje vstopiti v društvo. Papa mora vendar vedeti in dovoliti, sicer zna pozneje ropotati.«

»Ah kaj!« mu je brž segel v besedo Oton, »saj papana ni treba prav nič vprašati. Ostanem brezpogojno zraven!«

»Bodi tiho!« sem rekel, »Hinko ima prav! Na vsak način je bolje, da papa ve. — Nocoj bom z njim govoril.«

»Pa mu boš tudi prigovarjal, da me pusti?« je vprašal Oton zaskrbлено.

»Bodi brez skrbi!« sem se nasmehnil. »Če si rad zraven, potem bom že gledal, da ti dovoli.«

S tem je bil Oton zaenkrat zadovoljen. Pozneje pa me je prosil še trikrat tisti dan, da pri papanu ne smem odnehati, dokler ne dá dovoljenja. —

Na vratih sobe našega razreda je že stal Berner in čakal. »Servus, Eger! Servus, Moll!« je zaklical in nama dal roko. Ko je bil Hinko notri, me je vprašal: »Si prejel moje pismo?»

»Da,« sem dejal, »najlepša hvala za čestitke k novemu letu. Tudi od mene vse najboljšo!« Dal sem mu roko. Stisnil jo je in pomenljivo pomežiknil z očmi: »Karlo, ti je ugajalo na Tirolskem?»

»Prav zelo!« sem odvrnil dvoumno.

Zasmejal se je porogljivo: »Si prav lahko mislim. Za zajutrek kava in maša, opoldne cmoki in pet očenašev, zvečer mlečni riž in »roženkranc«, kaj? Sem precej vedel! Za take reči imam dober nos, ne res?»

»Zunaj drzen, znotraj plah,« sem si mislil; toda nisem imel poguma, da bi mu to naravnost rekel.

»Z Mollom sem si na jasnem,« je nadaljeval. »Sestavil sem si cel vozni red. Toda potrebuje časa. Moram ravnati previdno in počasi. Veš...«

Pozvonilo je za začetek ure.

»Torej po uri bova nadaljevala!« je dejal. Korakala sva na svoji mesti. — —

Ob eni je šel Berner z menoj. Pred glavnimi vrati sta čakala name Oton in Hinko.

»Ti, Moll,« je rekel Berner Hinkotu, »Egerjev Mirko bo šel z menoj domov, boš že oprostil, ne? Morava se o nečem pogovoriti.«

»Seveda!« je odvrnil Hinko smehljajoč se.

»Sicer pa oprostil!« je pristavil Berner s pretirano vljudnostjo. »Skoraj bi bil pozabil: Priserčna voščila za novo leto!« Slekli si je rokavico in pomolil Hinkotu s prstani odičeno roko.

»Hvala, prav tako!« je rekel Hinko in mu dal roko. — Imel ga je za naduteža. O njegovih pravih namenih pa ni imel pojma. Fant ni napram njemu nikdar odkrito nastopil.

Meni je bilo strašno mučno gledati, kako zapeljivec svoji dozdevni žrtvi z zasmehljivim veseljem stiska roko. Tolažil sem se z mislijo, da se Hinko ne da kar tako premagati in da bo Berner skoraj gotovo potegnil kratko.

Ločili smo se. Hinko je z Otonom odšel. Berner je gledal za njima in si natikal rokavico. — »Krasen dečko, ta Moll!« je rekel. Zdivjal bi, če bi vedel, da nam uide.«

Naslednjo četrto ure sem zvedel za Bernerjeve načrte: Najprej se mora uveriti, da je varen. Naslednje tedne ne sme nihče v razredu kakorkoli nastopiti zoper njega. Nato naj bi nekdo od kluba otvoril doma literarni krožek. Od vseh štirih strank so zraven. En črn, en rdeč in dva juda so že pristali. Tja naj bi prišel tudi jaz s Hinkotom. Potem bi

se mu Berner počasi približal in ga zapredel v svoje mreže...

»Ti si z njim v sorodu in zato ne moreš odkrito sodelovati, to že uvidim,« je rekel. »Toda imam sredstva in pota. Ti moraš gledati samo na to, da ga pripelješ v krožek; to je vsa tvoja naloga. — Torej, ko prične krožek delovati, ti bom že povedal. Najbrž takoj v začetku drugega semestra, sredi februarja. Dotlej bom seveda ostal v ozadju.« —

Govorila sva druge stvari. — Pri slovesu me je povabil, naj pridem ob osmih v Kosmos kino. »Saj si se vse počitnice postil, sedaj moraš nadomestiti! Danes igrajo krasno stvar: Modra luč. Sem že videl.«

Odklonil sem, ker da sem truden.

»Oh kaj, pa spi popoldne! To moraš videti! Kakor sem slišal, bo policija stvar prepovedala. Bova prišla še ravno prav.«

Bil sem preboječ, da bi odkrito rekel: ne. Tako sem se slednjič vdal. — »Pridem póte ob tričert na osem z našim avto!« je dejal. »Vstopnici oskrbim jaz za oba. Škoda, da ne moreš vzeti s seboj bratranca!« ... — —

Popoldne smo izpraznili nahrbtnike, potem sem nekaj ur zaspal. —

Po večerji sem ostal s papanom v jedilnici. Oton in Hinko sta šla gor v sobo. Ko je Oton odhajal, me je ošinil s prosečim pogledom.

»Papa, trenutek, prosim!«

Oče je odložil časopis in dejal: »Kaj je?»

»Zaradi Otona!« sem rekel. »Hoče k nekemu društvu in bi rad, da bi mu ti dovolil.«

»V kakšno društvo?»

»V neko Marijino društvo hoče. Veš, napol vzgojno, napol versko društvo. Tam se bo učil nastopati, igrati na odru, bo imel pošteno družino in tako dalje. Neki duhovnik je voditelj.«

»A tako! Se spominjam. Na naši gimnaziji je bilo svoj čas tudi nekaj takega. In Oton hoče zraven? Kako pride do tega?»

»Veš, papa,« sem dejal, »Hinko je zraven. Zato hoče biti tudi Oton. — Mislim, da mu lahko dovoliš. V tretji šoli je že, zato ga že lahko kam pustimo. In je tudi najbolje, če ostane pri Hinkotu. Boš vsaj gotov, da ne pride v kako slabo družino.«

Papa je premišljeval. »No, zaradi mene!« je rekel. »Če je Hinko zraven, nimam nič proti. Nisem sicer za ta klerikalna društva; pobje se vzgajajo preveč pobožnjaško. Pa to se končno samo od sebe vnese, ko postane človek starejši.«

Ostala sva še nekaj časa v sobi. Moral sem mu pripovedovati o božičnih počitnicah.

Pet minut čez pol osmo sem vstal. »Papa, jaz grem v kino. Sem spal popoldne, da sem sedaj svež.«

»Kam? Kaj bodo igrali?« je vprašal papa.

»V Central kino,« sem dejal. »Raziskovalna pot na Himalajo.«

»No, dobro,« je odvrnil, »ključa od stanovanja ti ni treba jemati s seboj. Moram itak ostati pokonci.«

»Potem na svidenje, papa!«

»Servus! Dobro zabavo!«

»Hvala!« —

Šel sem gori v deško sobo. Oton je čakal z največjo napetostjo: »Smem?«

Prikimal sem.

Bil je od veselja ves iz sebe. Prijel je Hinkota za roko in ga sunil v rebra. Nato je prišel k meni: »Hvala ti, Mirkec!« Pristrčno me je pogledal v oči in vprašal, nekoliko obotavljaje: »Boš prišel tudi ti v društvo?«

Naredil sem se, kakor da nisem čul, se hitro obrnil in segel po plašču. — »Imam čast!« sem dejal, »grem v kino.«

Oton mi je odprl vrata s krettno služabnika in se globoko priklonil. Segel sem v žep in mu nemo ponudil novce. — Vsi smo se morali od srca smejati. Nato sem stopil ven.

Nenadoma mi je zamrl smeh. Jezno sem stisnil zobe. — Bilo je prepozno!

Papana sem prostaško nalaгал. In spodaj je že stal avto, ki naj me pelje v Kosmos kino. Tam so prednašali enega najpoglejših filmov, kar jih je videl Dunaj dolga leta sem...

Čist, plemenit človek sem hotel postati, — iz lastne moči!

*

Minili so tedni...

Polagoma sem zopet našel svoj notranji mir. Poboljšanje sem odlašal za pozneje. Sedaj, pred zaključkom semestra, je bilo toliko dela s šolo, da nisem imel prav nič časa misliti nase. In premagovati svoje strasti, se mi je zdelo sedaj enostavno nemogoče. Opravičeval sem se z napornim študijem.

Le tuintam je zagorela moja vest kakor pekoč ogenj. — Kaj naj bi mi pomagala verska »prostost«, ko sem bil suženj svojih strasti! — Tuliti bi bil mogel od jeze in sramu! Ali ni bil Hinko veliko bolj, veliko bolj prost ko jaz, kljub svoji verski »vezanosti«?

Često sem stiskal pesti in si sveto prisegal, da bom odslej vzel svoje vzore zares. Toda ti sklepi niso nikdar dolgo obdržali pred mojo lahkomišelnostjo. —

Hinko in Oton sta imela obilo posla v teh tednih. Kar je Hinko zagrabil, je naredil te-

meljito. Tako tudi sedaj z mladeniškim društvom. Vedno mi je poročal, kako stvar stoji.

Najprej je govoril z nekim jezuitom od Kanizijeve cerkve. Poznal ga je iz Inomosta. Pater je izrazil, da je pripravljen voditi četo; samo da privoli tudi gimnazijski veroučni profesor.

Nato je šel Hinko k dr. Schlitzerju in mu predložil, kako važna bi bila Marijina kongregacija na naši gimnaziji. Na dečke, posebno v nižjih razredih, bi se moglo dobro vplivati in bi se pridobili, pri verouku bi bilo več zanimanja in boljši redi; nasprotniki bi ne bili več tako svobodni v svojem početju...

Dr. Schlitzer mu je dal prav. Imel pa je pomisleke: dečke bo težko dobiti skup, in on sam ima premalo časa, da bi vodil kongregacijo.

Hinko se je takoj ponudil, da bo zbral iz vseh razredov četo. Za voditelja je predlagal onega patra. — Dobremu, a oklevajočemu profesorju je vse tako živo utemljil, da se je ta slednjič celo z veseljem vdal.

Tako je bilo tedaj vse v redu. — Oton je med tem pridno pridobival člane. Fant je delal previdno in zvito. Vzel ni nikogar, ki o njem ni vedel, da je zvesto katoliški. Često je v nedeljah dolgo oprezoval, da bi ugotovil, če ta ali oni v resnici hodi k maši. Poleg tega je od vsakega pod častno besedo zahteval obljubo, da bo brezpogojno molčal, dokler se vse ne uredi.

Hinkotov posel je bil seveda težavnejši ko Otonov. Toda do konca januarja je zbral tudi on od četrte do osme šole nad dvajset fantov.

Jezuit, p. Feliks Böhle, je oskrbel društveni prostor za kongregacijo: kapelo, dvorano, knjižnico. Tako je bilo slednjič vse urejeno. —

Dne 2. februarja so prišli člani prvič skupaj. Določili so zborovalne dneve in se dogovorili glede uvodnega pouka. Za nižje tri razrede je bil določen Hinko za pomočnika.

Potem je govoril pater o bistvu in nalogi Marijanske družbe. Za sklep se je vršila v kapeli prva pobožnost; imel jo je dr. Schlitzer.

S tem je družba postala resnica. Sedaj pa naj bi se začelo trudapolno podrobno delo, da se mlado telo krepko zasidra in utrdi. —

Naslednji dan so padli zastori molka: Deputacija, vodena od Hinkota, je sporočila ravnatelju po naročilu profesorja verouka ustanovitev družbe. Ravnatelj je sporočilo vzel na znanje in zapisal »Marijino kongregacijo« v seznam organizacij, ki so obstojale na gimnaziji. (Dalje.)

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Starosta vseh škofov. Sveti oče je sprejel nedavno v avdijenci nadškofa Frančiška Redwooda iz Velingtona v Avstraliji. Starček ima 94 let in je zadnji še živeči škof, ki ga je izvolil papež Pij IX. Duhovskih let ima 68, škofovskih pa 58. To pot je peljal avstralske romarje v Rim, nato pa k svetovnemu evharističnemu kongresu v Dublin na Irsko. Dolga vožnja! Nadškof je pojasnil papežu, da je iz Avstralije prišel že 12 krat »ad limina« — t. j. k svetemu očetu, da se pokloni namestniku Kristusovemu in poda poročilo o verskem življenju v škofiji. Doživel je srečo, da je obiskal petero papežev. Sv. oče se je s starčkom ljubeznivo pogovarjal in mu podaril v znak spoštovanja zlato svetinjo.

Ameriška senatska zbornica in papeževa okrožnica o presv. Srcu Jezusovem. V senatu Združenih držav Sev. Amerike je prečital senator Feng z dovoljenjem predsedstva te okrožnice. Ker so razna pojasnila Fengova zbudila radovednost senatorjev, je nato nekdo predlagal, naj se okrožnica sv. očeta objavi v celoti v uradnem listu. Nihče ni glasoval proti temu, dasi je večina senatorjev drugovercev.

Lurd. Ponovno poročajo časopisi o čudežnih ozdravljenjih na svetih prostorih v Lurdu. V skupini nemških romarjev sta bila te dni dva bolnika hipno ozdravljena. Prvi je iz Düsseldorfa, Peter Dreesen. Gnilo mu je v kolkovem členu. Hkrati je ozdravela gđ. Heisterkamp iz Krefelda. Imela je raka v zgornji čeljusti.

Ali nas uči tudi Berlin? Procesija svetega Rešnjega Telesa se pomika po ulicah protestantskega vele mesta; a Berlin ima tudi 440 tisoč katoličanov. Katoličani, luterani, pogani stoje ob strani in gledajo. Toda takoj jih spoznaš katoličane! Kleče in pojejo, ko gre Najsvetejše mimo. — Začuda veliko berlinskih vernikov prihaja pogosto k mizi Gospodovi; pri pridigah so cerkve polne, prenapolnjene, kajti Berlinci ljubijo božjo besedo in se vesele nanjo. Zakaj? Žive v diaspori, v kraju, kjer so katoličani v manjšini, pa hočejo biti v verskih stvareh dobro poučeni, da morejo zavračati krivoverce, če napadajo katoliške resnice. — Tujec se mora naravnost diviti, ko opazuje lepo obnašanje berlinskih katoličanov v cerkvi, pri sv. obhajilu, pri molitvi in petju. Nič površnosti in mlačnosti — samo življenje in pripravljenost za dobro.

Vprašanje Konnersreutha. Kakor sporočajo bavorski listi, je škofijski ordinariat v Regensburgu zopet poostril odredbe glede obiska znane Terezije Neuman. Dovoljenje je možno dobiti samo za ekstaze (trpeče stanje) ob petkih. — Katoliški bogoslovci pa tudi dobri katoliški zdravniki čedalje bolj priporočajo, naj se dogodki v Konnersreuthu znanstveno preiščejo, predvsem pa brezhransko stanje Terezije. Tako n. pr. piše vseučiliški prof. P. Mager O. S. B. v katoliškem listu »K. Kirchenzeitung«, 19. maja 1932: »Stanje konnersreuthskega vprašanja je sedaj takole: dospelo je do kritičnega mejnika, ki zahteva skrajno previdnost v razsojevanju izrednih prikazni in dogodkov. Če se ne omogoči, da bi zamaknjenja, skrivnost tujih jezikov..., brezhransko življenje, karmoč natančno preiskala posebna, iz strokovnjakov in veččakov obstoječa komisija, bi bilo bolje, da se Konnersreuth umakne za zastore pozabnosti.«

Ponovno besnenje. V Mehiki so započeli nov boj proti katoličanom. Zveze komunistov in framasonov so postavile po vseh zveznih deželah skrivne ovaduhe, ki opredujejo katoličane. V državi Jaliseo je bil duhovnik Perez pri oltarju med sveto mašo ustreljen. Napadalca je množica podrla na tla, policija ga je odpeljala na varno. — Mladina se po volji in želji vlade vzgaja docela brezbožno in tudi nenravno... Kaj bo, kadar bo to satansko seme jelo zoreti!?

Križ na Španskem. V Madridu je umrl italijanski vojaški atašé, polkovnik Amari-Adriano. Prepeljali so ga bili na kliniko Rdečega križa k operaciji. Kakor znano, je španska vlada dala odstraniti vse križe iz bolnišnic, dasi so ugovarjali številni zdravniki in bolniški strežniki. Polkovnik Amari je zahteval, takoj, ko so ga pripeljali na kliniko, naj mu prinesejo križ, da ga bo imel ob postelji. Reklo se mu je, da je to strogo prepovedano. Mogel je še vložiti prošnjo na pristojno mesto, obenem je posredovala tudi njegova soproga. Nič odgovora. Le po posredovanju bolniške sestre je mogel umirajoči polkovnik dobiti križ. Imel ga je na omarici poleg postelje; ko je umrl, so mu ga dali v roke.

Kitajski slikar — krščen. O binkoštih je podelil nadškof Constantin v kapeli apostolskega odposlanstva v Pekingi sveti krst, zakrament potrjenja in sveto obhajilo kitajskemu slikarju Luku Tscheng. Umetnost je

temu možu pripomogla do prave vere. Ko je nadškof Constantin obiskal neko slikarsko razstavo, je postal pozoren na umetniške proizvode omenjenega Tschenga. Poklical ga je k sebi in mu ponudil knjigo evangelijev, da bi čital in iskal verskih snovi za umetniško udejstvovanje. Umetnik je spoznal na ta način božji nauk in resnico in se dal krstiti. Sedaj je profesor slikarstva na katoliški univerzi v Pekingju.

Povsod vre. V ljudovladi Chile (južna Amerika), ki ima polpeti milijon prebivalcev, se je ljudem dosti dobro godilo. Bogate zaloge salpetra in bakra so bile vir blagostanja. Zdaj je pa nastopila zadrega, ko blago ne gre med svet. Dežela ne more več obresti plačevati za ameriško posojilo. V zadnjih dveh letih je bilo že več prekucij. Poslednji prevrat, ki ga je povzročilo vojaštvo, ima za posledico socialistično vlado. Da je ta vlada po španskem vzorcu takoj napovedala boj redovom in krščanskim šolam, je pri socialistih samoposebi umevno. Kruha pa lačnim s tem še ne dajo; povečajo kvečemu obup, če lačnim še upanje na božjo neskončno ljubezen in pravičnost vzamejo.

Vstajenje... Zveza krščanskih družinskih očetov je imela v Madridu na Španskem velik kongres. Navzoči so pozivali vse katoliške kroge, naj po možnosti prispevajo za ustanovitve in vzdrževanje katoliških šol; kajti katoličani ne morejo in ne smejo hladnokrvno in mirno gledati, kako se njih otroci v javnih državnih šolah brez Boga vzgajajo. — Katoliško ljudstvo se probuja k dejavnosti; brezbriznost v verskih in političnih zadevah izginja, upor zoper veri in Cerkvi sovražne naredbe se dviga. O tem priča dejstvo, da starši odtegujejo svoje otroke državnim šolam. Zavodi, ki so jih poprej vodili jezuiti, pa jih je sedaj država otvorila kot državne šole, nimajo skoraj nič gojencev. V San Sebastianu n. pr. sta samo dva, dočim jih je bilo poprej 200; v Barceloni ni še enega ne.

Spravne daritve in molitve so opravili po vsej Španiji na obletnico komunističnih napadov na cerkve in samostane. V narodnem svetišču sv. Terezije v Madridu je pristopilo na tisoče vernikov k sv. obhajilu.

Generalni predstojniki redov: Za generala kapucinskega reda je izvoljen apostolski pridigar P. Virgil, iz mednarodnega zavoda sv. Lavrencija v Brindisiju. — Serviti so dobili novega generala v osebi P. Rafaela M. Baldinija. — Salezijanci pa so izvolili don Petra Ricaldoneja.

Iz Mandžurije je došlo poročilo, da so roparji odvedli in umorili misijonarja benediktinskega reda p. Konrada Rapp. Ko je šel k sosadni postaji, kjer sta umrla od tifusa dva

misijonarja-tovariša, so ga roparji umorili. Pokojni je bil v Ameriki šele od l. 1925 dalje; bil je izredno pobožen in močno nadarjen.

Apostolski nuncij o evharističnem kongresu v Sarajevu. Nadškof in nuncij Herme-negild Pellegrinetti, ki se je udeležil kot papežev zastopnik evharističnega slavlja v Sarajevu, je poslal nadškofu Iv. E. Šariču pismo take-le vsebine: »Prevzvišeni gospod J. Ev. Šarič, nadbiskup vrhbosanski!

Kralju vekov, neumrljivemu in nevidnemu, resnično navzočemu v presvetem evharističnem Zakramentu, so izkazali katoličani slavnega mesta sarajevskega in celotne Bosne, pod Tvojim vodstvom in pod vodstvom škofov in pobožnih božjepotnikov, zbranih iz vseh krajev kraljevine, — čast, polno veličanstvenosti in verske pobožnosti. Ta manifestacija katoliške vere in ta izliv pobožnih molitev in ti številni dokazi vdanosti do apostolske stolice in ta težnja po posvečenju: vse to je doneslo in bo doneslo — tako upam — najbogatejše sadove božjega blagoslova in rešenja.

Lepše se ni mogla proslaviti 50 letnica katoliške hierarhije v Bosni, ki je bila srečno upostavljena po dobroti božje Previdnosti in po očetovski skrbi apostolske stolice, v velikanski porast katoliške Cerkve, kakor to jasno spričujejo dogodki najnovejšega časa.

Pohiteli smo k Vrelcu življenja, k našemu Gospodu Jezusu Kristusu, ki je v istini Emanuel — Bog z nami, Resnica, življenje.

Na srečo je bila ta svečanost določena prav v dneh, ko je sveti oče z okrožnico »Caritate Christi« pozval ves svet, naj zlasti z molitvami, dobrodelnostjo in z žrtvami izproša usmiljenje božje na človeški rod, ki se pogreza v gmotno, a še bolj v duhovno bedo. Sveti oče nam zopet kliče v spomin one besede sv. Pavla: »Prosim torej predvsem, naj se opravljajo prošnje, molitve, priprošnje, zahvale za vse ljudi, za kralje in vse oblastnike, da bomo živeli tiho in mirno življenje v vsej pobožnosti in poštenosti. To je namreč dobro in všeč Bogu, našemu Odrešeniku, ki hoče, da bi se vsi zveličali in prišli k spoznanju resnice.« (I Tim 2, 1—4.)

Prizori vernosti in pobožnosti na tem evharističnem kongresu so osvežili mojega duha. Zaklicati smemo: »Blagor ljudstvu, ki je v njem Gospod, naš Bog!«

Zahvaljujem se vsem, ki ste sprejeli s toliko ljubeznijo mene, zastopnika, — dasi nevrednega, — svetega očeta. Zlasti bodi hvala Tebi, predragi brat, Tvoji duhovščini, mestnim oblastvom, vernikom in vsem me-

ščanom sarajevskim. Naj podeli Gospod vsem napredek in mir v pravici in resnici.

Naj se razcvita Tvoja cerkvena pokrajina: naj bo vsem v Kristusu — srce eno in duša ena!

Priporočam se Ti v molitev in ostajam v bratski ljubezni Tvoji prevzvišenosti v Kristusu vdani

† Hermenegild,
nadbiskup adanski, nuncij apostolski.

Slava presveti Evharistiji. Ko so se zbirale nepregledne množice pobožnih vernikov, ob velikem svetovnem evharističnem kongresu v irskem mestu Dublinu, so se slovesno poklonili Jezusu v najsvetejšem Zakramentu verni Slovenci iz ptujskega in ljubljanskega okraja v Ptuj. Ta kongres je bil namenjen vernikom štirih dekanij: ptujske, velikonedeljske, završke in ljubljanske. Priprave so se vršile kar v 32 župnijah omenjenih dekanij. 25.000 slovenskih moških in žensk se je odzvalo povabilu, da so počastili evharističnega Jezusa. Lavantinski knezoškof dr. A. Karlin sam je pohitel v starodavno mesto Ptuj, da je nosil Najsvetejše v velikanski procesiji. Slavnostni govorniki so bili: stolni dekan dr. M. Vraber, tajnik KA Fr. Kolenc in mestni župnik prošt dr. Žagar. Naj bi se uresničevalo geslo Slomškovo, katero je porabil Fr. Kolenc za svoj govor: »Sveta vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do prave narodne omike!«

Krajevno evharistično pobožnost za spodnji del Mežiške doline je bila tudi v Prevaljah 12. junija. Teoforistično procesijo je vodil stolni dekan dr. M. Vraber iz Maribora. V spreved se je razvrstilo okrog 3500 vernikov.

Na praznik sv. Petra in Pavla so pa privrele množice k enaki svečanosti v Celje, in sicer iz braslovške, celjske, laške in novocerkovške dekanije. Sveto mašo na prostem je opravil knezoškof dr. A. Karlin. Pevski zbor — čez 400 pevcev — je vodil spretni zborovodja Mihelčič. Cerkveni govor pa je imel župnik trnovski iz Ljubljane, svetnik Fr. S. Finžgar. Najmanj 10.000 vernikov je poslušalo kremenite besede in kakor izklesane misli odličnega govornika, ki je naglašal, da mora Kristus Kralj zajeti in obvladati vse naše zasebno in javno življenje. Kristus bodi središče vseh naših misli in želja, zaščitnik našega vernega slovenskega katoliškega ljudstva.

Po cerkvenem opraviu je pozdravil celjski opat P. Jurak vse navzoče, med njimi predvsem nadškofa dr. Jegliča; nato je pa nastopil predsednik KA ravnatelj Fr. Jerbič, ki je pojasnjeval namene in cilje Ka-

toliške akcije. Drugi govornik dr. Fr. Vatovec je razpravljal o nalogah, ki čakajo slovensko katoliško družbo z ozirom na dom in mladino in na cerkvene organizacije.

Popoldanski procesiji je prisostvovalo najmanj 20.000 oseb.

Po procesiji se je vse ljudstvo glasno posvetilo božjemu Srcu Jezusovemu. Mogočno je donela pesem »Povsod Bogal«

*

Končno omenjamo, da bodo priredili večji evharistični kongres tudi hrvaški verniki na nedeljo in naslednji praznik Mar. vnebovzetja — 14. in 15. avgusta v Sisku. Tako bo v niz priljubljenih kongresov za proslavo sveti Evharistiji prišteto tudi središče Posavine — mesto Sisek. Pokroviteljstvo je prevzel nadškof zagrebški dr. A. Bauer.

Mašniško posvečenje. V nedeljo, 3. julija, so bili posvečeni za mašnike sledeči gg. bogoslovci ljubljanske škofije: Cvelbar Jožef, roj. v St. Jerneju; Čampa Franc, r. v župniji Sodražica; Čampa Leopold, r. v Vel. Poljanah; Fortuna Franc, r. v Kranju; Gregorič Jožef, r. v žup. Fara pri Kostelu; Koman Boris, r. v žup. Radovljica; Lampič Ladislav, r. na Jesenicah; Mramor Ivan, r. v župniji Vel. Lašče; Preželj Ivan, r. v Ljubljani (žup. Sv. Peter); Slapar Pavel, r. v Trzinu; Smolič Anton, r. v žup. Mirna peč; Starman Franc, r. v Šk. Loki; Škoda Ignacij, r. v žup. Čatež pod Zaplazom; Strancar Ignacij, r. na Planini pri Vipavi; Vovk Jožef, r. v žup. Polica; Zajec Ludovik, r. v St. Vidu pri Stični. — Iz senjske škofije: Karel Štimac in Tomo Tomljanovič. — Redovniki: Cistercijanec p. Kolumban Oberstar; frančiškani: Tomaž Hogge, Klemen Šmid in Hrizolog Zajec; lazarista: Fr. Jereb in Alojzij Rutar; salezijanci: Fr. Horvat, Jožef Leparik, Jožef Patuč in Franc Skuhala.

Novomašniki lavantinske škofije (posvečenje 10. julija): Črnoga Ivan — Zdole pri Brežicah, Mihelič Leopold — Sv. Jurij v Sl. goricah, Podgornik Franc — Dol. Lendava, Prošina Stanko — Šoštanj, Urnjek Martin — Gornja Ponikva.

Zakrament sv. mašniškega posvečenja so prejeli 19. junija v Gorici gg.: Hvala Florian iz Idrije, Bercé Viktor iz Dornberga, Klinkon Karel iz Tolmina, Komac Vladko iz Bovca.

Spremembe. (Ljubljanska škofija.) Iz misijskega v Grobljah se je preselil dosednji superior Gregorij Flis k sv. Jožefu v Celje. V Grobljah je 6 let spretno vodil ondoto misijonsko postojanko in zavod vsestransko uredil in izpopolnil. Na njegovo mesto je prišel Alojzij Pahor.

Lavantinska škofija. Za dekana (dekani-je Stari trg) je imenovan Al. Čížek, mestni župnik v Slovenjgradcu. — Za provizorja na Planino je prišel J. Sajovic, kaplan pri Sv. Lenartu v Slov. goricah. — Prestavljena sta kaplana J. Klemenč iz Skal v Dravograd in F. Šmon iz Št. Vida pri Ptuj v Novo cerkev. — Nastavljeni so kaplani semeniški duhovniki: J. Bajek v Dol. Lendavo, Zdravko Kordeš k Sv. Lenartu, M. Lupše v Škale, M. Močilnik na Bizeljsko, Ign. Paluc v Št. Vid pri Ptuj, J. Petan k Sv. Antonu v Sl. goricah, P. Poteko k Sv. Martinu pri Slovenjgradcu, J. Rajht k Mariji Snežni, J. Sem v Mezico, Fr. Štukovnik v Beltince, R. Vahčić v Ruše, Fr. Veselič k Sv. Juriju ob I., J. Vrabec v Konjice. — Katehet deške meščanske šole M. Petelinšek je imenovan za duhovnega svētnika.

Imenovanje. Za škofa senjsko-modruške škofije je sveti oče Pij XI. določil in potrdil dosedanjega kapiteljskega vikarja v Senju: dr. Ivana Starčevića. Imenovanje odličnega in vzornega duhovnika za novega škofa je bilo sprejeto z zadovoljstvom in veseljem.

Abstinenčno gibanje je dobilo novega duška, odkar je svetnik J. Kalan zopet med nami. Z mladeniško živahnostjo se je lotil obnove dela za streznjenje našega naroda. Naj ga ljubi Bog podpira v tem strem-ljenju in prizadevanju, saj se dannadan pre-pričujemo o strašnih posledicah demona al-kohola. Občni zbor in zborovanje »Svete vojske« v ljubljanskem Unionu na kresno nedeljo nam je priča, da ima naš general v protialkoholnem boju mnogo vnetih in resnih pomočnikov med duhovščino, učiteljstvom,

delavstvom in med drugimi sloji. — Brez žrtev na polju abstinenčnega gibanja seveda ne gre. Zato pa: živeli vsi, ki se žrtvujejo iz ljubezni do bližnjega in do naroda ter se od-povedo vsaki alkoholni pijači, da s svojim zgledom vplivajo, agitirajo in dokazujejo, da se prav lahko izhaja tudi brez alkoholne pijače.

Zemun. Na praznik sv. Reš. Telesa, ko smo se zbirali k procesiji, mi je rekla tovarišica Franciška Kos: »S 1. julijem gremo pa v Slovenijo.« Ali ubogi človek obrača, Bog pa obrne. Franciška je odpotovala že 19. junija v večno domovino, k svoji ljubi Materi, stara šele 27 let. — Pokojna je služila 6 let pri dru-žini Vrečko, ki se je vsa žalostna povrnila v Ljubljano brez svoje zveste služkinje. Ostala je na zemunskem pokopališču. Bila je vsekdar vedrega lica; nikoli ni potožila, pridna je bila v službi, zvesta članica v Marijini družbi. To je tem bolj poudarka vredno, ko je znano, kako brž se nekatere zavržejo in kako hitro poza-bijo na dobre sklepe med množico mlačnih ljudi raznih ver in med številnimi mamljivost-mi. Drage tovarišice in prijateljice, ki služite v Belgradu in Zemunu, spomnite se pokojne Franciške, darujte zanjo vsaj eno sv. obhajilo, obiščite njen grob. — Amalija Tratnik.

Smrtna kosa. V Ustju na Vipavskem je umrl župnik Fr. Hočev ar, odličen duhov-nik po znanju in življenju. — V Skofji Loki so na god sv. Alojzija pokopali ameriškega žup-nika Fr. Ažbeta. Prišel je iz daljne Ame-rike obiskat svojo mater, sebi pa iskat zdrav-ja. Pa ga je smrt zagrabila, ne pa presenetila. Umrl je bogovdano in mirno.

»Nujno potrebno je, da dobi vsak kongre-ganist v roke molitvenik, ki vsebuje tudi mno-go liturgičnega. To se pravi, dajmo vsa-komur v roke dr. Pečjakov molitvenik »Več-no življenje«. Prav za prav bi morali do-biti ta molitvenik vsi že ob izstopu iz šole. Praktično je tudi za kongreganiste (kon-greganistinke) ta molitvenik bolj potreben ne-go »Družbenik«. Tako bomo člani Marijinih družb počasi in izlahka vpeljali v liturgično molitev in v njih vzbudili ljubezen do liturgije sploh. Posebno bi poudaril važnost tega mo-litvenika za fantovske kongregacije. Danes je tako, da stari možje molijo med sv. mašo rožni

venec, mlajši za durmi pa samo gledajo in ne molijo ne iz knjige ne rožnega venca. Zato ni čuda, da ostajajo včasih pred cerkvijo ali celo drugod, ko skrivnosti svete daritve sploh ne razumejo. Fantje kongreganisti naj bi v tem začeli vršiti apostolat z g l e d a !

(Dr. Pogačnik: »Vzajemnost« 1932, str. 54.)

Pripomba uredništva: Zakaj je omenjeni molitvenik tako priporočljiv? Zato, ker ima 30 mašnih molitev, torej dovolj spremembe. Vse praznike in svete čase lahko molimo iste mo-litve kakor mašnik pri oltarju. — Razloženo ima liturgijo celega cerkvenega leta, vsebuje vse znane pesmi, ima odlomek »Pri Jezusu«,

za češčenje sv. Reš. Telesa, dalje odlomek »Dušna pomoč v bolezni«. Seveda najdemo v tem molitveniku tudi vse druge lepe po-
božnosti in verske vaje.

Št. Rupert na Dolenjskem. O sv. Alojziju smo imeli tu lepo slovesnost. Na bolniški postelji je bila sprejeta v Marijino družbo 14-letna Marija Bracar iz Homa. V bolniški sobi ob Marijinem oltarčku, okrašenem z belimi in rdečimi vrtnicami, jo je nebeška Mati vzela v svoje varstvo. Ganljiv prizor! Nam navzočim je živo stopil pred oči oni dan, ko je Marija sprejela v svojo družbo nas, ko smo položile v Njene roke vse naše upe, našo bodočnost in jo prosile, naj bomo vredne vedno hoditi ob Njeni roki. Zavedale smo se nevarnosti, ki jih na bolniški postelji ni več. Treba je bilo včasih hoditi na Kalvarijo mimo prepadov! Tukaj pa je bilo posvečenje morda že blizu cilja, morda že blizu svidenja z Marijo. — Umrli je vzorna družbenica Ana Marolt iz Preslesja. Pet let je bila priklenjena na bolniško posteljo. Vse trpljenje je prenašala v popolni vdanosti v voljo božjo. Njena edina želja je še bila, da bi mogla v cerkev pred tabernakelj. Zadnje mesece je hrepenela samo še, da bi umrla v maju. Marija ji je prošnjo uslišala; zadnji dan maja jo je povabila v nebeško družbo.

Praznik Marije Pomočnice so tudi v Verzeju sijajno proslavili. Že na predvečer slavnostnega dne so se zbrale množice romarjev pred Marijino kapelico, kjer je bil slovesen blagoslov z Najsvetejšim. Prelepa razsvetljava Marijanišča v večernem mraku, godba in petje gojencev, govorčki, prizori in deklamacije: vse to je dvigalo srca in jih vnelo za ljubezen do majniške Kraljice. Drugi dan so se vrstile sv. maše od petih do pol desetih, ko je bila najsvetejša daritev in pridiga na prostem. Prelep praznik je zaključila običajna procesija s kipom Marije Pomočnice. Lep in ganljiv prizor! Skoro nepregledna vrsta Marijinih družb iz sosednih in oddaljenih župnij so prepevale slavo svoji Materi. V spodbudo drugim bodi omenjeno, da sta se mladeniški Marijini družbi iz Ljutomera in Velike Polane (Prekmurje) udeležili proslave skoraj polnoštevno s svojima zastavama. Vrli fantje so že zjutraj peva-
joč Marijine pesmi, v lepo urejenih vrstah, prispeli v Marijino svetišče. Kako prikupljiva je krščanska odločnost in značajnost! Bog ohrani vrle fante!

Lom nad Tržičem. Lep in slovesen je bil praznik Vnebohoda, ko je božja narava s svojo očarljivo obleko ovila polja in gozde in je slavec žgoel pesmi majniški Kraljici. In ta dan so si izbrala dekleta, da se posvete nebeški Kraljici. Bil je slovesen sprejem deklet v Marijino družbo. Slovesnosti sta se udeležila tudi g. Vovk, župnik v Tržiču in g. dr. Pogač-

nik, ki je imel pri sprejemu krasen govor. Pri-
srčna hvala vsem.

Razno

Duhovne vaje za srednješolske abiturijentke se prično v nedeljo, 4. septembra ob 5 popoldne in zaključijo na praznik 8. septembra zjutraj. Prijaviti se je vsaj do 28. avgusta predstojništvu uršulinskega samostana v Ljubljani. Gospodične abiturijentke, pristrčno povabljene!

Duhovne vaje na Mali Loki pri Ihanu se sicer ne vrše v poletnih mesecih, pač pa čč. sestre sedaj zidajo novo kapelico, ki bo na jesen dogotovljena. S tem bodo dobile več prostora za one, ki prihajajo na duhovne vaje, pa tudi nova lepa kapelica bo še bolj prijazno vabila dekleta in žene k dušni obnovi. Prihodnja številka »Bogoljuba« bo prinesla celoten pregled o duhovnih vajah na Mali Loki.

NAŠE SLIKE.

Sv. Bernard v Stiškem samostanu. Svetnik objema križ s sulico in trstiko in išče v premišljevanju Kristusovega trpljenja tolažbo svoji duši. Slikar ni podpisan; utegne pa biti Fortunat Wergant iz Mekin pri Kamniku, ki je umrl v Ljubljani leta. 1769. V. S.

H KOZMIJANOM NA KRKO.

»Kozmijani«, to čudno ime je skovala ljudska govorica iz imen dveh bratov, svetnikov, svetega Kozma in Damijana, ki sta bila v Arabiji zdravnik. Nekdaj so zdravniki imeli v Ljubljani društvo sv. Kozma in Damijana. In največ za zdravje se jima zdaj hodijo priporočat romarji na božjo pot na Krko. Starodavna je ta božja pot, nič manj stara kot samostan »belih menihov« v Stični. Ti so dolgih 500 let oskrbovali to božjo pot, sezidali veličastno cerkev, ki ima 8 oltarjev in je takrat imela 22 podružnic. Opešala pa je ta božja pot, ko je cesar Jožef redove odpravil.

Romarski shodi so zdaj na Krki po Velikem Šmarjiniu prve tri nedelje povrsti: prvo nedeljo pridejo nemški Kočevarji, ki jih je pa zdaj čimdalje manj; drugo nedeljo pridejo Gorenjci, teh pride največ; tretjo nedeljo pridejo Dolenjci in iz okolice. Z vlakom gredo romarji iz Ljubljane ob 2 ali ob 7 zvečer do Stične (14 Din), od tu pa s poštnim avtom do Krke, ali pa gredo poldruho uro peš do Krke. Spotoma si ogledajo starinsko cerkev na Muljavi in Jurčičev dom. Nazaj v Ljubljano pridejo romarji ob pol 9, če zvečer naročijo na Krki avto do postaje. Tudi s tovrstnim avtom, ki si ga romarji sami naročijo, se jih pripelje več skupaj naravnost od doma pozno zvečer na Krko in zjutraj zgodaj nazaj. Večinoma gredo romarji vsi na Krki k sv. obhajilu. Kateri pa pridejo »na božjo pot Bogu na pot«, takih romarjev si na Krko ne žele!

Dobre knjige

Molitvenik »Pot k Bogu« (Molitve iz »Večnega življenja« — dr. Gregorij Pečjak) je nedavno izšel v založbi Jugoslovanske knjigarne v Ljubljani. Opozarjamo prav posebno na ta novi molitvenik, ki ima odlične vrline in je tako urejen, da si izlepa ne moremo misliti primernejšega in porabnejšega molitvenika za najširše sloje. — Da-

našjemu »Bogoljubu« prilagamo seznam nabožnih knjig, ki jih je založila »Jugoslovanska knjižarna«. Vsebuje med drugim tudi vse podrobnejše podatke in prednosti o molitveniku »Pot k Bogu« in — ceno. Priporočamo čitateljicam in čitateljem, da pregledajo ta seznam in ga shranijo. Kadar nanese prilika, da si je treba omisliti kako molitveno ali sploh nabožno knjigo, boste v tem seznamu našli bogato izbiro.

Henri Ghéon: **Tri modrosti starega Wanga.** Kitajska igra v štirih slikah. Poslovenil Niko Kuret. 1932. Založila in izdala misijonska tiskarna, Domžale-Groblje. Cena 8 Din.

Trgovina »Ničman« v Ljubljani (Kopitarjeva ulica 2) ima v zalogi sledeče novosti:

Dr. C. Potočnik: **Dobri pastir** — premišljevanja; trije zvezki po 50, 40, 52 Din.

P. Mavricij Teraš: **»Za visokim ciljem«, »Pri studencih zdravja in moči«, »Po stezah resnične popolnosti«.** Vsak zvezek 24 Din.

J. Volc: **Otrok.** (Poglavje o vzgoji.) — Krasna, koristna, potrebna knjiga. (25 Din.)

Odgovori

Ali je zadoščeno zaobljubi in veljavna pobožnost križnega pota, če je postajni križec premajhen?

Najprej bodi opozorjeno na pravilo: »Za kogar ni zapreke, da bi obiskal postaje pravilno postavljene križnega pota, s postajnim križem ne more dobiti odpustkov.« — Kako velik naj bo križ, ni določeno; blagosloviti se morejo v ta namen križi, kakršne imamo navadno pri molkih. Ne zadošča goli križ, marveč na križu mora biti pritrjena podoba Zveličarjeva, ki ne sme biti iz krhke snovi, torej ne iz svinca in ne iz cina ali iz stekla.

Ali se mora za popolni odpustek, ki ga lahko dobimo po sv. obhajilu, če molimo kleče pred podobno križanega Jezusa ono znano molitev »Glej, o dobri in presladki Jezus, pred tvojim obličjem...« itd., — moliti na papežev namen ravno pet Očenašev itd., ali je veljavna tudi druga molitev?

Če je določena posebna molitev, se mora tiista moliti. Ako pa molitev ni posebej določena, ni potrebno, kakor se navadno misli, da bi verniki morali moliti 5 ali 6 Očenašev in Zdravamarij; koliko naj molijo, to se prepušča posameznim vernikom. Ko bi kdo molil samo en Očenaš po namenu sv. očeta bi izpolnil pogoj in bi mogel dobiti odpustke.

Za porcijunkulski odpustek je pa določeno, da se izmoli vsaj po 6 Očenašev in 6 Zdravamarij in 6 čast bodi... Glej »Odpustki« za avgust!

Odpustki za mesec avgust 1932

2. Torek. Porcijunkula. Od opoldne včerajšnjega dne pa do danes opolnoči dobe v frančiškanskih in kapucinskih cerkvah in tudi v onih cerkvah, ki imajo posebno dovoljenje od sv. stolice, vsi verniki porcijunkulski odpustek tolikokrat, kolikorkrat obiščejo cerkev in tam molijo po namenu sv. očeta, in sicer vselej vsaj po šest Očenašev, Zdravamarij in Čast bodi... Odpustki se lahko opravi že teden dni poprej, torej od 25. julija naprej ali pa pozneje skozi vso osmino; sv. obhajilo pa se mora prejeti ali 1. ali 2. avgusta ali pa pozneje enkrat v osmini (kakor to velja sedaj sploh za vse odpustke). — Onim, ki hodijo k spovedi vsak teden ali na 14 dni ali skoro vsak dan k sv. obhajilu, za porcijunkulo ni treba opraviti posebne spovedi. — Kjer je za porcijunkulski odpustek določena naslednja nedelja, je mogoče ta odpustek pod istimi pogoji zadobiti od sobote 6. avgusta opoldne do nedelje 7. avgusta opolnoči, le da se morajo sv. zakramenti prejeti primeroma toliko dni pozneje.

3. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta.

4. Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Dominik. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi; b) istim kakor 12. dan.

5. Petek, prvi v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu svetega očeta; b) udom br. sv. R. Telesa kakor včeraj; c) udom br. presv. Srca Jez.

6. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razšaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

7. Nedelja, prva v mesecu. Sv. Kajetan. Bl. Agatangel. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta;

2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa molijo pred izpostavljenim svetim R. Telesom. — P. o.: a) udom br. presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom škapulirske br. karmelske M. b.; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) istim kakor 12. dan. — Glede porcijunkulskega odpustka kjer se danes dobi, glej 2. dan.

12. Petek. Sv. Klara. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne. — Tretjerednikom v. o.

15. Ponedeljek. Veliki šmarijin. P. o.: a) udom br. presv. R. Telesa kakor 4. dan; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom br. preč. Srca Marijinega; g) udom br. za uboge duše v vicah; h) Marijinim družbam; i) udom družbe krščanskih družin; j) udom škapulirske br. karmelske Matere b.; k) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

16. Torek. Sv. Joahim. Sv. Rok. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske M. b.; b) istim kakor 12. dan.

19. Petek. Sv. Ludovik, škof. P. o. istim kakor 12. dan.

22. Ponedeljek. Marijino sedmero veselje in prečisto Srce. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske Matere b.; b) udom br. presv. R. Telesa kakor 4. dan; c) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

24. Sreda. Sv. Jernej. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjenje svete vere in po namenu sv. očeta.

25. Četrtek. Sv. Ludovik, kralj. P. o. istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

28. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Avguštin. P. o.: a) vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

Cena »Bogoljuba«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem papirju 20 Din; v Avstriji 3 š., v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki — 50 Dol. — Naroča se pri upravi »Bogoljuba« v Ljubljani, Jugoslovanska tiskarna.

Vsebinska 8. številka »Bogoljuba«: Razprave: Ognjišča ugašajo. (L. G.) — Tako piše krščanska matil (Dr. Fr. Jaklič.) — O sveti daritvi. (V. Vodusek.) — Otok svetnikov. — Mesto luči in vere. (***) — La Salette. (Anton Oblak.) — Služabnica božja Marija Ledóchowska. — Na Marijinih potih: Pri Mariji. — Avgust. (J. Langerholz.) — Na cilju: Luč z gorá. (Weiser-Jagodic.) — Podatki iz življenja Cerkve po svetu, domovini in po kongregacijah. — Dobre knjige, Razno, Odgovori i. dr. — Vrsta lepih slik v bakrotisku.

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

Ljubljana, v lastni palači na vogalu Miklošičeve in Masarykove ceste

SPREJEMA požarna zavarovanja, zvonove iz broná proti razpokám, zavarovanja stekla ter življenska zavarovanja v vseh kombinacijah

PODRUŽNICE:

Beograd, Dečanska ulica 27/II, Celje, Cankarjeva ulica 4, Sarajevo, Vojvode Stepe Obala 42, Split, Ulica XI Puka 22, Zagreb, Mihanovičeva ulica 2/II.

Poverjenosti v vseh večjih krajih.

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6/II.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo
Miklošičeva cesta 6 (v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge po
najugodnejši obrestni meri
ter brez vsakega odbitka.
Tudi rentni davek plačuje
posojilnica sama.

Hranilne vloge
znašajo nad 180 milijonov dinarjev.

Inserirajte v Bogoljuba!

Bolni na pljučih!

Tisoči že ozdravljeni!

Zahtevajte takoj knjigo o moji
novi umetnosti prehranjevanja,
ki je že marsikoga rešila. Ona more poleg
vsakega načina življenja pomagati, da se
bolezen hitro premaga. Nočno znojenje in
kašelj prenehata, teža telesa se zviša ter
po opopneju sčasoma bolezen preneha.

Resni moške

zdravniške vede potrjujejo prednost te
moje metode in jo radi priporočajo. Čim
prej začnete z mojim načinom prehra-
njevanja, tem bolje.

Popolnoma zastoj

dobite mojo knjigo, iz katere boste črpali
mnogo koristnega. Ker ima moj založnik
samo 10.000 komadov za brezplačno
razpošiljanje, pišite takoj, da se boste
mogli tudi Vi prištevatí med one srečneže.

Zbiralnica za pošto:

GEORG FULGNER, Berlin-Neukölln,
Ringbahnstrasse 24. Abt. 493.

Ali bi kupili kremo za kožo iz kabliča?

Krema mora biti higijenično
zavita in zjamčeno čista –
drugače zelo lahko škoduje
Vaši koži. In Vaše nežno
perilo? Ne zasluži li tudi
to enako pazljivost? Mislite
na to kadar kupujete milne
luske. Zahtevajte Lux v higi-
jениnem ovoju. Tedaj ste brez skrbi, da ne pride
nikaka nečistoča v dotiko z Vašim perilom, a Vaša
koža bo na ta način obvarovana od nevarnosti, ki ji
preti od bakterij, katere s prahom uhajajo v perilo.

se ne prodaja nikoli
odprt, temveč vedno
samo v poznanem
modrem ovoju

LxJ 3-32

za pranje volne in svile